

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

Виходить раз у місяць

СУА – неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

“OUR LIFE”

Published since 1944

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

PIK LXIV ТРАВЕНЬ Ч. 5

Головний редактор – Ірена Чабан
 Редактор англомовної частини – Тамара Стадниченко
 Мовний редактор – Лев Чабан

Редакційна колегія:

Ірина Куровицька (з уряду) – голова Союзу Українок Америки
 Марта Богачевська-Хом'як, Любов Волинець, Ася Гумецька,
 Анна-Галія Горбач, Галина Кирпа, Марта Тарнавська
 Катерина Немира (з уряду) – пресова реф. Головної Управи СУА

Адміністратор: Наталія Дума (год. праці – 8:30-2:00)

Адреса адміністрації і редакції:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
 Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237
 E-mail: irenachaban@aol.com

Річна передплата в США
 Для членів СУА \$25.00
 Для інших передплатників \$40.00
 Поодинокі число \$3.00
 В країнах поза межами США ..... US \$50.00

VOL. LXIV MAY № 5

Editor-in-Chief – Irena Chaban
 English Editor – Tamara Stadnychenko
 Ukrainian Language consultant – Lev Chaban

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj – UNWLA Inc. President
 Martha Bohachevsky Chomiak, Lubow Wolynets, Assya Humetsky
 Anna-Halia Horbach, Halyna Kyrpa, Marta Tarnawsky
 Kateryna Nemyra – Press

Administrator: Natalia Duma (Office hours – 8:30-2:00)

Editorial and Administration Office:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
 Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237
 E-mail: irenachaban@aol.com

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$25.00
 Annual subscription in the USA for other subscribers \$40.00
 Single copy \$3.00
 Annual subscription in countries other than USA ..... US \$50.00

ЗМІСТ

Наталка Позняк. Мамина молитва	1
Лідія Баб'юк. Уляні Старосольській-Любович – 95 років	1
Михайлина Коцюбинська. Феномен Віри Вовк	4
Збережемо “Наше Життя”	6
Галина Кирпа. Її знають і читають у рідному краю	7
Леся Храплива. Квіти для Мамаи	8
Марія Литвин. Безпритульна пам'ять, або хто врятує хутір Євгена Гребінки?	9
Галина Дейниціна. Мачуха	12
Our Life	
Iryna Kurowyckyj. From the Desk of the President	15
Natalie Mason Gawdiak. So You're Not Ukrainian: Why Not Join the UNWLA Anyway?	16
Olia Rudyk. Branch 30 of Yonkers Hosts Art Exhibit Featuring Works of Bohdan Borzemsky	17
Ihor Magun. The New Vaccines	19
Tamara Stadnychenko. The Story of a Cooking DVD and the People Behind It	20
Ірина Куровицька. Новини Головної Управи СУА	23
Діяльність округ і відділів СУА	24
Переступили межу вічності	31
Добродійство	32
Нашим дітям	34

На обкладинці: Помаранчева Мадонна з Сумська.
 Дарія Гуляк-Кульчицька.
 Orange Madonna of Sumsk.
 © 2006 Daria Hulak-Kulchytsky
 www.ByzantineMarketplace.com

Підписано до друку 20 квітня 2007 р.
 Ірина Куровицька, голова СУА. Ірена Чабан, головний редактор.

Редакція журналу зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів, веде листування з читачами лише на сторінках часопису.

Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів.

За точність викладення фактів відповідає лише автор.

При передруці посилання на “Наше Життя” обов'язкове.

“OUR LIFE” (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc.,
 203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003
 ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

“OUR LIFE”, 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2007 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Друковано в COMPUTOPRINT CORP.
 1360 Clifton Ave., #402, Clifton, NJ 07012
 Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

Передплати за журнал “Наше Життя” просимо присилати на адресу канцелярії СУА у Нью-Йорку
 203 Second Ave, New York, N. Y. 10003

Please forward all queries and annual subscription fees for *Our Life* to
 UNWLA, Inc., 203 Second Avenue, New York, NY 10003

Просимо звернути увагу на зміну цін передплат, які діють з 1 січня 2007 р.

МАМИНА МОЛИТВА

Навчіть мене молитись, мамо.
Не за себе – за цілий світ.
Не словом – Вашими піснями,
Що Ви плекали стільки літ.
Навчіть мене людей любити
Без заздрості і без образ,
Щоб в глибині очей відкритих
Вогонь довіри не погас.

Мамина молитва,
Як любов свята.
Мамина молитва
В дітях вироста.
Помолюся Богу
В світанковий час
Щоб усі тривоги
Обминали Вас.

Щодня лечу до Вас думками
І сповідаюсь, як землі.
І пахне Вашими руками
Хліб на ранковому столі.

Коли душа до неба лине,
Я зачудовано мовчу.
“Помилуй, Господи, Україну” –
За Вами тихо шепочу

Наталка Позняк

Вітаємо дорогую паню Лясю!

Лідія БАБ'ЮК

УЛЯНІ СТАРОСОЛЬСЬКІЙ-ЛЮБОВИЧ – 95 РОКІВ

31 березня Союз Українок Америки і громадськість Нью-Йорку урочисто відзначили 95-ліття всім відомої Уляни Старосольської (псевдонім Любович), члена Національної Спілки Письменників України, довголітнього редактора журналу „Наше Життя”, громадської активістки.

Літературний вечір підготували і провели членки 64-го Відділу СУА і Літературно-Мистецький Клуб Нью-Йорку. Присутні змогли ознайомитися з виставкою фотографій та ілюстрацій з життя і творчості Уляни Любович, яку підготувала Ярослава Геруляк – голова літературно-Мистецького Клубу і голова 64-го Відділу СУА.

Програму вечора успішно вела Наталка Соєвицька, культурно-освітня референтка Відділу.

Слово про Уляну Старосольську-Любович виголосила відома журналістка, довголітня ре-

дакторка газети „Свобода” і давня її подруга Ольга Кузьмович (з дому Федак). Вона згадала ще довоєнний Львів, де українські аристократичні родини Старосольських і Федаків, які були споріднені спільними коренями славного роду Шухевичів. Діти були активними пластунами, де загартовували тіло і душу, а також виховувались в душі глибокого патріотизму. Саме з роду Шухевичів походить генерал Тарас Чупринка, легендарний командир Української Повстанської Армії – двоюрідний брат Уляни Старосольської. Батько Уляни Володимир Старосольський, правник, науковець, широко відомий оборонець українських політичних в'язнів у Галичині. Мати Дарія з Шухевичів Старосольська – піаністка, викладач музичного інституту ім. Лисенка у Львові, письменниця.

Середню освіту Уляна Старосольська здобула у Львові. Студіювала в Познанському університеті економічно-політичні науки, отримавши диплом магістра. Одночасно студіювала журналістику на Вищих Курсах Журналістики і отримала диплом. Після закінчення студій повернулася до Львова, де працювала у редакціях журналів „Нова Хата” і „Господарсько-Кооперативний Часопис”. Редагувала разом із братом Юрієм, а згодом сама часопис „На Сліді”, призначений для пластової молоді, хоч Пласт, членкою якого вона була, був офіційно розв’язаний. Повна ентузіязму, пластунка мріяла про письменницьку кар’єру, але життя раптово змінилося.

В 1939 році після окупації Галичини більшовиками батька Уляни запросили викладати право у Львівському університеті ім. І. Франка, але вже через пару місяців заарештували і засудили. Уляну з матір’ю і молодшим братом Ігорем вивезли в Казахстан.

*Стежки тернисті дарувала
Тобі безжальна доля, –
Панянка львівська бідувала
У казахстанським полі.*

*Та у душі своїй шляхетній
Несла скорби безцінні,
Талант і серце дарувала
Коханій Україні.*

(з привіту ансамблю „Українська Родина”)

Рука, що тримала перо, тепер стискала віжки упряжі колгоспних коней і волів. З відмороженим лицем і руками працювала, щоб прожити і піклуватися хворою матір’ю. Невдовзі знов страшний удар – смерть матері, а через два місяці прийшла вістка, що в Маріїнському таборі від голоду помер її батько. Брата Ігоря мобілізували до Трудової Армії. Здавалось, що життя зупинилося. Ось як пише про ці часи сама Уляна Любович:

*Це туга, наче ржа
(Корозія по-вченому),
Вкриває душу, хоч давно в залізо
Я душу й серце щільно одягла!*

Але ні! Виживають тільки сильні духом. І вона вижила. Бог поміг.

Коли у 1946 році почалася „репатріація” колишніх громадян Польщі, Уляні Старосольській вдалося з допомогою друзів-поляків переїхати до Польщі і там оселитися. Тут отримала працю книговода, а після здачі іспитів стала контролером будівельних підприємств. У нових

умовах почала писати оповідання. У 1967 р. на запрошення старшого брата Юрія, що проживав з родиною у Вашингтоні, переїхала до Америки. З того часу живе в Нью-Йорку.

1968 р. у видавництві редакції „Новий Шлях” виходить збірка оповідань Уляни Любович під назвою „Розкажу вам про Казахстан”. Критик Остап Тарнавський про цю книжку писав: „Та книжка запрезентувала новий письменницький талант, що про нього з похвалою висловився головний жрець від літератури проф. Юрій Шерех-Шевельов”. Друге видання цієї книги вийшло у 1976 р., а третє доповнене у 2001 р. Завдяки щирим друзям Уляни Любович у скорому часі вийде з друку англійський переклад книжки.

Доробкові письменниці належить редагування і упорядкування ряду книжок таких авторів, як поетеса Зоя Когут, Богдан Нижанківський (Бабай), Валерій Ревуцький „Нескорені Березільці – Йосип Гірняк і Олімпія Добровольська”, збірник „Рогатинська Земля” і альбом „Гуцульщина”. В 1991 році вийшла монографія „Володимир Старосольський”, в якій Уляна Любович поміщує біографію батька, його наукові праці, промови на політичних судових процесах тощо. Також її працею було упорядковано і підготовлено до друку книжку споминів брата Ігоря Старосольського „Крутими дорогами”.

З 1972 року і аж до виходу на пенсію у 1990 році Уляна Старосольська редагувала журнал „Наше Життя”, де талант професійної журналістики, талант жити, творити, спрямовувати громадську думку і посвячуватись високій ідеї служіння Україні поєднався з талантом гумору, блискучого дотепу, тонкої іронії. Неоціненним скарбом Уляни Любович були і залишаються глибоко патріотичні та ідейні редакційні статті журналу, які у 2001 р. були видані у Львові окремою книжкою під назвою „Нариси, статті, есеї з журналу „Наше Життя”.

Упродовж нелегкого, але багатого подіями плідного творчого життя Уляна Старосольська-Любович, або просто пані Ляся, як звуть її знайомі і близькі, завжди була і є у вирі громадського, літературного, мистецького життя.

Ось чому на її ювілей прийшло так багато друзів, близьких знайомих, шанувальників її особистості. Приїхали і друзі з Гантеру, з якими пані Ляся проводила не одні літні вакації. Ось чому на її честь звучали такі теплі, сердечні й щирі привіти та побажання.

Ліворуч:
Олександр Редько,
Ольга Кузьмович,
Ліда Баранська.
Праворуч:
Дарія Костів,
Уляна Старосольська,
Ліда Баб'юк,
Володимир Лисняк,
Ярослава Геруляк,
Ляриса Кукрицька.
 Фото: Лаврентія Туркевич.

Від Союзу Українок Америки Ювілятку вітали: Ірина Куровицька – голова СУА, Надія Савчук – голова Окружної Управи СУА Нью-Йорку, Ірена Чабан – головний редактор журналу „Наше Життя”, Ліда Баб'юк – протоколярна секретарка СУА. Пані Куровицька закінчила привіт словами: „Нехай українська зозуля накує Вам ще багато щасливих, повних оптимізму і віри в життя здорових років” і вручила пані Лясі китицю чудових троянд.

Від 64-го Відділу СУА з 95-ою весною вітали свою посестру поетеса Валентина Войцехівська і Лариса Зелик, побажавши їй навесело „Просим до нас загощати і 100-ліття святкувати!”. Від Наукового Товариства ім. Т. Шевченка привіт виголосив д-р Василь Лопух. Було зачитано теплий привіт від родини брата Ігоря зі Львова.

Китицею квітів від Редколегії і редакції “Нашого Життя” ювілярку вітала Ірена Чабан. Вона також вручила квіти і прочитала привітання від довголітньої приятельки д-р Асі Гумецької і мисткині Ірени Гомотюк-Зелик.

Приятелька з часів проживання в Польщі Дарія Ярошевич з Чикаго у привіті відзначила, що пані Ляся завжди була для їхньої родини символом оптимізму, гумору, привітності і приязні.

Від пластової „родини”, членкою якої Уляна Старосольська є з дитячих років, привітальне слово з гумором виголосив пластун-сеньйор Олесь П'ясецький.

Журналіст Валентин Лабунський дякував пані Лясі за жертвність, вміння розділити чуже горе, подати руку допомоги і побажав їй стільки добра, скільки вона подарувала людям.

Прекрасні вітальні слова на адресу шановної Ювілятки надійшли від Оксани Лиховид, чле-

на Національної Співки Композиторів України. Зокрема вона відзначила: „Ви – ніжна, тендітна, інтелігентна жінка пережили страхітливую епоху тоталітарної системи і виявилися сильнішою і життєздатнішою. Бо у Вас була віра, бо у Вас була надія, бо у Вас була любов до України!”

З задоволенням присутні на літературному вечорі слухали твори Уляни Любович у виконанні акторки Ляриса Кукрицької та членок 64-го Відділу СУА Ярослави Рубель, Дарії Костів і Ліди Баб'юк.

Окрасою вечора був виступ піаніста Володимира Ткаченка, який виконав власний твір „Музичну інтермедію”. Душевно і тепло звучав сольоспів бандуристки Лаврентії Туркевич – старовинна щедрівка „Жала Улянка шовковку траву”, приспів якої підхоплювали всі присутні.

Вокальне тріо „Троянда” у складі Лариси Гулович, Надії Семчук та Люби Ткачук від ансамблю „Українська Родина” подарувало Ювілятці кілька ліричних українських пісень, а також римовані рядки:

У весняному водограї,   Ми Лясі оду заспіваєм –
У сонячнім промінні   Українській героїні.

А потім був ювілейний торт і гучне „многая літа!” Під час смачної перекуски, яку підготували членки Відділу під проводом господарської референтки Василини Дмитрик, до пані Лясі підходили учасники торжества з побажаннями і дарували їй квіти, море квітів...

Трохи розгублена, але безмежно щаслива, Ювілятка у своєму слові-подяці зізналася, що вперше в житті не може знайти слів, бо заскочена тим, що про неї так багато знають, пам'ятають, шанують і люблять.

Михайлина КОЦЮБИНСЬКА

ФЕНОМЕН ВІРИ ВОВК

8 лютого цього року у затишній старовинній залі бібліотеки колишнього головного корпусу Колегії Павла Галагана (тепер Національний музей літератури України) відбувся вечір, присвячений українській письменниці Вірі Вовк у зв'язку з висуненням її на здобуття Національної премії ім. Т. Шевченка.

У кількох вітринах – невелика, але промовиста виставка творів Віри Вовк, її неповторні авторські витвори мистецтва книги, публікації про неї, світлини в колі друзів, нещодавно виданий в Україні чотиритомник її творів, де зібрано увесь її доробок: поезія, проза, драматургія, есеїстика, спогади. Викладач Переяслав-Хмельницького педуніверситету ім. Сковороди Г. Мазоха подарувала музеєві щойно видану книгу „Відлуння епохи: письменницький епістолярій 2-ї половини ХХ ст.”, в якій представлено дещо з епістолярного доробку Віри Вовк.

У залі зібралися люди, яким дорога творчість поетеси, її друзі й шанувальники. Євген Сверстюк, Валерій Шевчук, Микола Горбаль, Василь Овсієнко, Богдан Горинь, Галина Севрук, Віра Лісова, Андрій і Марія Кочури, Софія Геврик, близькі родичі Віри Вовк Ярема і Людмила Дольні, співробітники музею. Відома актриса, майстер художнього слова Галина Стефанова читала вірші Віри Вовк, разом із Надією Боянівською під акомпанемент бандури вони виконали старовинний український кант. Це відразу створило теплий ліричний настрій.

В. Шевчук, Б. Горинь, автор цих рядків, С. Геврик, син Віриного соратника на ниві перекладу Григорія Кочура і директор літературно-меморіального музею свого батька Андрій Кочур виступили з цікавими спогадами про Віру Вовк, про її активну присутність в культурному громадському й товариському житті України, починаючи від 60-х років і до сьогодні. Директор видавництва „Родовід” Оксана Негода розповіла про спільну працю з письменницею над підготовкою до друку масштабного чотиритомного видання її творів. Даючи високу оцінку

художнього обдарування, В. Шевчук зачитав листа до Національного комітету з Шевченківських премій, в якому підкреслив, що при обговоренні кандидатури Віри Вовк не слід обмежуватися висунутою на премію книгою, а врахувати всю повноту й вагомість її внеску в українську культуру. Усі присутні на вечорі підтримали це звернення, і його тут же було вручено голові Комітету Романові Лубківському.

У своєму виступі на вечорі я навела напрочуд точну й влучну, як на мене, автохарактеристику Віри Вовк зі збірки поезій „Мандаля”:

*Я в себе вдома в княжій палаті
Та в хаті рибалки.
Я їм золотою виделкою
І дерев'яною ложкою.
Мені любі гранатові вина
Так, як кринична вода.
Я ношу щире намисто
На конопляній сорочці.*

Тут схоплено найсуттєвіше в її поетичному і людському образі. Внутрішній аристократизм духу, органічне поєднання мистецької рафінованості зі сповіданням простих істин і відчуттям рідного кореня, широкої палітри мистецької ерудиції з вірністю справжнім земним цінностям у житті і в людині.

Мистецтво, природа, історія, релігія – північні сфери її поетичного ества. Твори й персонажі мистецтва для неї такі ж реальні, як природні явища, як історичні постаті, як звичайні люди, що живуть серед природи, творять красу або просто насолоджуються нею. Погляд на життя, на історію, на все довколишнє як на мистецтво. Погляд митця. Зокрема дуже інтенсивні у Віри Вовк архітектурні враження від країни, від міста, невідокремні від образу людей, що населяють їх.

*Нові міста ми будуєм,
Старі нас будують.*

Богдан Рубчак слушно відзначив як константу поетичного світу Віри Вовк „вміння сполучати чужинне оточення з українською душею”. Хоч би про що писала, всюди – як коренева система образного світу, як асоціативний базис – Україна, Карпати, „рідний Тюдів біля Круг”, її „дерев'яний стилевий дім”, „мій дід – священик і поет”, Черемош, „запахущі квіти всіляких родів”... Атрибути гуцульського побуту, вбрання, килим з трояндами на чорній тлі, косівська копія з XVII ст.”. Причому

гуцульські локалізми невимушено, на диво органічно поєднуються з екзотикою інших країн. „Олеандри”, „кіпариси”, „камелії” мирно сусідують з „ялицями” з „полонинами”. У творах Віри Вовк справді „дме простір від Карпат до Анд”, як зауважує вона в „Автопортреті”. Вона всюди вдома, бо глибоко в її душі як талісман відчуття рідної землі. Її творчість вселюдська, що культивує єдиний культурний простір. Та це аж ніяк не приглумлює постійного, гострого, аж щемкого відчуття усього тягара одвічних українських болів і сподівань.

Світ поезії Віри Вовк – переважно світ жіночий: свій погляд на дійсність, життя серцем, характер емоційності, асоціативні сфери. Та й населений він у значній частині персонажами жіночими. Цей світ далекий від феміністичної жорстокості й наступальності. Натомість, ніде правди діти, – ідеалізація жінки (з великої літери), традиційна, іноді підсвідома ідентифікація Жінки і України, глобалізація жіночого начала – як найповнішого й найбезпосереднішого втілення усієї гами проявів людського у всій їхній висоті й земності, повноті й суперечливості.

*Усі мої маски
то мозаїка
мого обличчя. („Жінка”)*

У збірці „Жіночі маски” та й в інших творах окремими імпресіоністичними мазками творить словесні портрети. Персонажі історичні, міфологічні, літературні, постаті християнської агіографії – усіх часів і народів. Єва, Єврідика, Кассандра, Нефертіті, Брунгільда, Ізольда і Джульєтта, Либідь і Ярославна, Дзвінка й Бондарівна, Алла Горська і Надія Світлична... Ці маски зливаються в колективний портрет Жінки. І жінка українська природно вписується в це гроно.

Для Віри Вовк, усе життя якої практично минуло поза Україною, природно відчувати себе українкою: „я просила б Бога, щоб ти, моя далека, безмежна, недосяжна країно, була мені небом” („Вітражі”). Вважала своїм покликанням долання

Віра Вовк

зашкарублених провінційних стереотипів, пов'язаних з українством (національного самоїдства, культурної обмеженості), плекання вищих форм української культури. Відкривати світові Україну і залучати її як повноправну до світової культури – активно, конкретно, використовуючи кожну можливість.

У 60-х роках раз приїздила в Україну. „Отже, та Україна, яку я залишила в дитинстві і яка скидалася на освячену спогадами понадземну легенду, справді

існувала, – писала у своїх спогадах „Київ шістдесятих років”, – але треба було доторкнутися її, як Тома до Христових ран”.

Із творчих взаємин з українськими колегами „виросли обопільні плодючі наслідки, яких уже не викреслити з історії української культури”. Своєю присутністю намагалася вносити якісь позитивні зрушення в культурні зв'язки України зі світом, інтегрувати культурні інтереси діаспори й „материка”. Виступала в Спілці письменників, у Товаристві культурних зв'язків із закордоном, співпрацювала з Миколою Бажаном, з Іваном Драчем, з провідними перекладачами. Використовувала всі можливі офіційні канали співробітництва, водночас уникаючи офіціозу й облуди. А це було нелегко. Ставлення до неї офіційних чинників було в кращому разі вкрай насторожене, а то й одверто вороже. Водночас у себе вдома наражалася на нерозуміння екстремістськи налаштованих українських кіл: „Емігрантські кола бомбардували мене по всіх фронтах, і мені доводилося „відгризатися” на сторінках „Сучасності”.

З власного невеселого досвіду спілкування з КГБ можу засвідчити, що на допитах ім'я Віри Вовк не раз зринало серед осіб із закордону, зв'язки з якими кваліфікувалися як антирадянська діяльність.

Головне, що вабило Віру Вовк на Батьківщину, – це товариство друзів-одномудців, де вона завжди почувала себе вдома в атмосфері шістдесятиницького відродження, де її завжди мали за свою. Ірина Стешенко і Євген Попович, Микола Лукаш і Григорій Кочур, побратими Іван Світлич-

ЗБЕРЕЖЕМО “НАШЕ ЖИТТЯ”

Шановні видавці журналу „Наше Життя”!

Нововибрана Управа і членки 108-го Відділу Союзу Українок Америки у Нью-Гейвені Конн. вітають Вас із святами Воскресіння Христового і складають **250 дол.** на Пресовий Фонд „Нашого Життя” для збереження журналу.

Надія Троян, пресова референтка Відділу.

У світлу пам’ять братів **бл. п. Івана, Романа, Дам’яна і Богдана Поритків**, які відійшли від нас у вічність складаю **400 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Люся Поритко.

ний і Василь Стус та іже з ними – та „горстка”, та „малесенька шопта лише для молитов і сподівання” (Стус). Високоінтелектуальне спілкування. Спільна праця на культурній ниві. Моральний спротив панівній системі... Поверталася до себе в Бразилію зі свіжими враженнями, з новими творами українських авторів. Переклади й публікації їх, поодинокі або у вигляді збірок і антологій, з’являлися одна за одною.

Добірка опублікованих 1989 в „Сучасності” листів Василя Стуса до Віри Вовк закінчувалася таким авторським коментарем:

„Десь 1977 року дійшла до моїх рук добірка віршів Василя Стуса, писана „маком” ще у вересні 1974 року. При кінці дописка:

„Право використання цього тексту, як і решти моїх літературних матеріалів, що є за кордоном, передаю Вірі Вовк (Бразилія). Віра Вовк має змогу сама визначити, коли і де друкувати ці матеріали і в якому вигляді. Це право я поширюю на всі інші мої твори, що вийшли за межі СРСР чи потраплять туди в майбутньому. Василь Стус.”

Ім’ям Віри Вовк позначена ціла бібліотека перекладів (в основному поетичних). Волею долі кинута в широкій світ, завдяки освіті й природним здібностям почувавши себе „вільною” у стихії кількох європейських мов, вповні використовує цей свій дар і свої можливості.

Для бразильського читача у 1959 р. – „Антологія української літератури (від „Літопису” до неокласиків і Олени Теліги). 1966 р. – антологія сучасної української поезії „Girassol” („Соняшник”), де подано в перекладі на португальську вірші Е. Андіївської, Л. Костенко, І. Драча, Б. Бойчука, В. Голобородька, І. Жиленко, І. Калинця, В. Симоненка, В. Підпалого та ін. Низка окремих томиків – творів української класики (Марко Вов-

чок, Іван Франко, Василь Стефаник). У серії „Писанка” окремими виданнями у перекладах португальською мовою побачили світ твори І. Драча, М. Воробйова, Вал. Шевчука, І. Калинця, Л. Палій, 1998 р. – збірка трьох авторів: Василя Симоненка, Івана Світличного, Василя Стуса. А для українського читача – переклади рідною мовою творів Лорки, Тагора. Г. Кочур у своїй статті про Віру Вовк підкреслював „масштаби цієї велетенської праці”.

Завдяки цій „велетенській праці” постав своєрідний синтетичний жанр авторської книги: оригінальний текст у супроводі перекладів на одну (португальську або німецьку) або й дві (португальську й німецьку) мови. Крім того, текст, як правило, супроводиться (саме так, не ілюструється) репродукціями творів живопису (переважно творів художниці Зої Лісовської) або авторськими витинанками, та ще й подекуди макет книги також авторський. Книга Віри Вовк – як цілісне мистецьке явище. Явище унікальне, що є й залишається яскравою сторінкою в історії української культури.

Віра Вовк реалізувала себе в різних іпостасях. Поет, прозаїк, драматург. Науковець-філолог, перекладач, викладач. Автор витинанок і оригінальних витворів мистецтва книги. Громадський діяч. І жодна з цих іпостасей не існує сама в собі, окремо – постійне плідне взаємопереливання різних художніх та інтелектуальних проявів і форм. Розвиток, взаємопроникнення, розмаїття – і водночас єдність, цілісність. Неповторний феномен сучасної української (і не тільки української) культури, ім’я якого – Віра Вовк.

Висунення кандидатури Віри Вовк на здобуття Шевченківської премії – акт природний і вищою мірою справедливий.

Зберігаємо правотис автора.

ЇЇ ЗНАЮТЬ І ЧИТАЮТЬ У РІДНОМУ КРАЮ...

У травні ц. р. Лесі Храпливій-Щур виповнюється 80 років!

У канадському місті Лондоні за кілька годин їзди від Торонто стоїть ошатний будинок – майже такий, яких повно в Західній Україні. Господиня того будинку – українська письменниця Леся Храплива-Щур. Та й не просто вона господиня, а трішки чарівниця, – недарма її оселю не покидає добрий український дух. Привезла його туди пані Леся зі свого рідного Львова, де народилася (1927) і де минали її дитячі літа. Назавжди вона лишилася львів'янкою, дарма що вже так багато років мешкає на чужині. Коли ж Леся Храплива відвідала вже незалежну Україну, Львів прийняв її як рідну дочку. А рідну тому, що вона про нього ніколи не забувала. Скільки-то разів улюблене місто оживало в її творах!

І хоч довелося Лесі Храпливій поблукати по світах (Німеччина, Америка, Канада), та на всіх шляхах оберегом стояв отой добрий український дух. Він ніде не давав їй забувати землі батьків: пані Леся мовби перенесла її зі Львова до Лондона, – з улюбленими мальвами, барвистими рушниками, химерними витинанками, розмаїтими писанками, саморобними ляльками і, звичайно ж, з маминою піснею і татусевою мудрістю. Усе це стало її життям і її світом.

Отож, дитинство Леся Храплива провела у Львові. Тут і вчилася, також в Холмі, а вже по другій світовій війні (виїхала з України сімнадцятилітньою) студіювала медицину та біологію в Німеччині. Але душа дівчини тягнулася до слова. Бо з самого малечку те слово ніби водило нею. Ще читати-писати не вміла, а вже проказувала бабуні свої придумки, щоб та записувала до зошита.

Після Німеччини країною проживання стала Америка. У Нью-Йорку Леся Храплива простудіювала україністику у Науковому Товаристві імені Т. Шевченка. Звідтоді не полишала ні викладацької, ні літературної роботи. Залюбки працювала з дітьми в Пласті (сама була пластункою ще зі Львова). Колишні пластуни (теперішні бабусі й дідусі) досі згадують її

Леся Храплива-Щур

добрим словом – так запала їм у душу їхня виховниця. Шістнадцять років Леся Храплива видавала для малят-новаків журнал „Готуйсь”. Той журнал виховав не одне покоління українців на чужині.

Переїхавши до Канади, Леся Храплива викладала на курсах українознавства, очолювала (як перед тим відомі письменники Юрій Тищенко-Сірий, Богдан Гошовський, Ольга Мак, Іван Боднарчук, Антоніна Горохович) Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді (ОПЛДМ), допомагала в церковних справах, опікувалася поширенням українських видань у світі, перевиданнями та пересилкою їх до шкіл та бібліотек в Україну, а з 1990 року працювала і в Світовій Координаційній Виховно-Освітній Раді при Світовому Конгресі Вільних Українців, де досі редагує бюлетень для освітян „Відгукніться!”

Відрядно те, що у всіх задумах і громадських обов'язках Лесі Храпливої незамінним, надійним товаришем був її коханий чоловік Орест Щур, з яким вона цілих три роки провчилася в одній класі ще у Львові. Доля розпорядилася так, що стрілися вони знов і побралися вже аж 1974 року на чужині. 7 вересня 2005 р. з Канади в Україну прилетіла сумна звістка – Орест Щур відійшов у вічність. Поховали його на кладовищі Святого Петра в Лондоні. Називаючи своє життя з чоловіком „прекрасним сном”, пані Леся пише: „... цей сон тривав тридцять один і півроку – чого ж нарікати?! Скільки жінок взагалі не знає ніколи того щастя повного, взаємного довір'я і спільноти у всьому – від найповажнішого до найдрібнішого у житті?! Можу безсумнівно ствердити одне: якщо я за ці роки встигла створити що-небудь хоч трохи вартісне – це тільки Його заслуга... „ На знак світлої пам'яті про свого чоловіка Леся Храплива подарувала для кількох шкільних бібліотек в Україні чимало нових книжок сучасних українських письменників...

Леся ХРАПЛИВА

КВІТИ ДЛЯ МАМИ

Під час процесу Ірени Стасів-Калинець кількарічна дочка Дзвінка намагалася передати матері квіти, але з наказу судді і прокурора Боєчка, охорона вирвала з рук дитини квіти і кинула їх на землю.

(З пресового повідомлення.)

В ручці затисненій – квіти.
Люди говорять: це суд?..
Маму, найкращу на світі
Зараз мені привезуть...

Мама, що місяць для доні
Вміла знімати з небес,
Вміла пестити в долоні
Всесвіт щасливий увесь.

Мама – розспівані взори,
Казка про зоряний віз...
Мама – дитиняче горе
Подушка мокра від сліз.

Квіти дзвінки, як дівчатко,
Сині, рухливі дзвінки...
– Котика взяти, ой татку,
Ми позабули таки!

– Татку, той „ворон” – безкрилий,
Просто не ворон, а змій!
Маму туди посадили?
Мамі там лячно самій!..

Двері відкрились... Це мама!?
Ближче підводять... Не сон?
Рідна така і ...незнана,
З хованих, давніх ікон?...

– Мамо, візьми, ти ж їх любиш!
Серце дзвенить у дзвінках...
– Хто це хапає так грубо?
Люта, вузлиста рука!

Китиця впала, ой пробі!
– Дайте підняти! В цю мить
Чавить нечищений чобіт...
– Мамо, пелюсткам болить!
– Мамо-о-ооо...

Звісно, найдорожчим для Лесі Храпливої є власна творчість, що не поміщається в ті 17 з гаком книжечок, котрі письменниця видала в Німеччині, Канаді й Америці. Для дорослого читача Леся Храплива видала єдину збірку віршів „Далеким і близьким”, решта все – книжки для дітей. Її збірка оповідань „Вітер з України”, захопливі повісті „Козак Невмирака”, „Отаман Воля”, „Чародійне авто” полюбилися українській дітворі на різних континентах світу. Часто письменниця виступала в пресі зі статтями на тему літератури для дітей, аргументуючи свій вибір цього жанру. „Дитяча література чи, точніше, література для дітей, – це нерозривна й ніяк не маловажлива частина літератури кожного народу. Книжка приготує дитину вже від наймолодшого віку до читання та належного сприймання написаного. Чим докладніше приготована до нього людина, тим краще зуміє в дорослому віці сприймати скарби літератури свого народу і з’єднатися зі своєю національною спадщиною. Бо вміль та зацікавлений читач так же необхідний у процесі творення літератури народу, як і творець її – письменник, поет, критик”. Варто згадати, що книжка „Українські народні звичаї в сучасному побуті” (зі словничком українських імен) вже двічі була перевидана в Україні, й тепер її знайти неможливо, – вона дуже швидко розійшлася, оскільки стала своєрідним посібником з народознавства в перші роки незалежності. Цінні для нашого читача й ще дві книжки – декляматор „На весь Божий рік” (з витинанками самої авторки) та збірка для найменших читачів „Писанка українським дітям”, що вийшла двома виданнями на чужині й третім – у Києві в чудовому мистецькому оформленні видатного українського еміграційного художника Петра Андрусіва.

В одному з листів Леся Храплива пише: „Чи могла б бути більша мрія для нас, емігрантів, як те, щоб нас знали й читали в рідному краю?! „Нині ми бачимо, як поступово мрія наших земляків-емігрантів збувається. Відстань між нами дедалі зменшується, й невдовзі ми станемо однією літературною родиною.

Ім’я Леся Храпливоє в цій родині є взірцем самовідданості, працелюбності та любови до батьківщини.

Галина КИРПА,
Київ.

*Щиро вітаємо вельмишановну ювілятку!
Бажаємо благословенного довголіття!
Всіх благ, Вам, дорога пані Лесю!*

*Екзекутива Союзу Українок Америки.
Редколегія і редакція журналу “Наше Життя”.*

БЕЗПРИТУЛЬНА ПАМ'ЯТЬ, або ХТО ВРЯТУЄ ХУТІР ЄВГЕНА ГРЕБІНКИ?

*Усього 36 років доля вділила Євгенові Гребінці. Але за цей час він устиг найголовніше: пройти шлях від малороса до українця. На ньому – і компроміси двомовності, і – славетний альманах „Ластівка”, який об'єднав письменників з усієї України і показав, що українською мовою можна писати не „лише саме кумедне, смішне” – це мова великого народу. І, зрештою, доленосна з'ява на українському шляху – Кобзаря...
Через п'ять років ми підійдемо до 200-річчя з дня народження письменника. Але з чим?*

...Дзвінкий зимовий ранок. За вікном при- міської електрички розгортаються білі поля, зву- жуються до смужки змерзлих перонів, а потім знову розкидаються просто до неба. Ми їдемо на Полтавщину, в місто Гребінку, на святкування 195-ї річниці з дня народження Євгена Гребінки.

У вагоні торгують усім, чим тільки можна: тут вам і медичний довідник, і неймовірно ліку- вальний йод, і шарпетки, й рушники з Херсона, і пиріжки, й цукерки... А ось повагом проходить чоловік із віялом „кулькових” ручок і скоромов- кою примовляє:

– Ручки три на гривню, ручки три на грив- ню...

Вагон куняє далі, а один дядько недбало кинув:

– Вони пишуть?

Продавець зупиняється біля нього й незво- рушно відповідає:

– А ви хотіли, щоб три на гривню – та ще й писали?

От їхав би з нами Євген Гребінка, – поду- малось, – це вже була б готова байка!

В дорогу я взяла з собою щоденник Тараса Шевченка – ім'я Євгена Гребінки від нього не- віддільне. Це ж Гребінка був одним із тих пово- ротних людей у житті генія, завдяки яким він нарешті знайшов свою дорогу. Шевченко ж не вважав себе поетом. „Як іноді нападуть злидні, то я пачкаю папірець”, — недбало відповів він Петрові Мартосу, який підняв із підлоги списа- ний аркуш у майстерні художника. Зібравши ще й інші Шевченкові „папірці” з коробки під ліжком непробудженого генія, він поніс їх Євгенові Гребінці, й вони разом ледве вмовили поета видати „Кобзар”: „Не хочу, не хочу, далєбі що не хочу! Щоб іще побили! Цур йому!” — згадує Мартос Тарасові заперечення...

Так от, їдемо Полтавщиною, читаю щоден-

ник Шевченка. Він іще на засланні, але вже отримав звістку про свободу, і в кожному сні зустрічається з усіма, кого знав і любив у ТОМУ, справжньому житті, яке в пам'яті серця. Читаю і пишаюся, що їду по такій омріяній землі. Але потяг стає на зупинці „Паризької Комуни”, я підводжу очі і вже сама не знаю, де ж отой світ, про який він так мріяв...

Вулиця Калініна, Петровського, парк Іллі- ча... Це вже ми їдемо по самій Гребінці. На даху районного Будинку культури зяє мало приваб- лива дірка. Зовсім несвятковий вигляд і в стелі актового залу, в якому відбувся урочистий вечір пам'яті Євгена Гребінки. І скрізь відлунює оце сакраментальне: „залишковий принцип фінансу- вання культури”. Як у тій історії про „ручки три на гривню”...

Тому особливою повагою переймаєшся до людей, які намагаються хоч якось латати ті „дірки” державної недалекоглядності – саме їхній ентузіазм і продовжує справу Євгена Гребінки. Ось Людмила Безвиненко. Тридцять років тому вона створила кімнату-музей Євгена Гребінки в місцевому Будинку культури. І цей невибагливий куточок пам'яті – на сьогодні фактично єдиний в Україні музей видатного бай- каря. Але про цю болючу тему – трохи згодом...

Кімната діє при краєзнавчому музеї, зібра- ному також зусиллями цієї дивовижної жінки. Давні вишиванки, глечики, рушники... „Збирали це все своїми руками, їздили з чоловіком на мотоциклі по селах, мішками звозили”, – згадує Людмила...

Кімната-музей Євгена Гребінки доволі скромна, адже й зібрана за можливостями. Різні видання творів Євгена Гребінки, копії його рукописів із Ніжинського музею, дві книги 1812 року видання, за якими він навчався – „Гра- матика” і „Арифметика”, копія рідкісного фото

письменника на смертному ложі... Загалом, матеріалу достатньо для ознайомчої лекції про життя і творчість Євгена Гребінки – і зовсім мало як для повноцінного музею гордості краю.

На окремому стенді – текст із нотами до всесвітньо відомого романсу „Очи черные” („Очі чорні”), завдяки якому Гребінка здобув світову славу. Втім, ще й нині мало хто знає ім'я справжнього автора пісні, обурюється Людмила Безвиненко: „От у нас відбуваються різні конкурси, і навіть всеукраїнські, де цей романс називають циганським, а про Гребінку й не чути! А нам дуже образливо, телефонуємо туди й просимо: не дуріть людей, та це ж Гребінка! Знаєте, як писала у своїй статті директор районної телестудії Ніна Третяк? Якби з кожного виконання цієї пісні на облаштування музею Євгена Гребінки „капало” хоч по копійці гонорару, експозицію можна було б покрити чистим золотом!”

І справді. Чи настільки ми вже багаті на світове визнання, щоб розкидатися такими іменами, щоб отак не плекати пам'яті про своє найкраще? Переходжу до найболючішого – стану збереженості меморіальних місць, пов'язаних із видатним іменем.

Письменник народився 2 лютого 1812 року на хуторі з промовистою назвою Убежище – тепер це село Мар'янівка під Пирятином, за 12 кілометрів від Гребінки. Сюди ж він і повернувся наприкінці свого шляху: „Добре... було б дома лежати... в Убежищі, на Україні. Візьміть мене додому. Хай мені заспіває жайворонок степовий у рідному краю...”, – так передають останні слова Євгена Гребінки. Прах його перевезли із Санкт-Петербурга й поховали в родинному гробівці.

Саме в Убежищі письменник написав більшість своїх байок, тут йому явилися і славетні „Очи черные” після знайомства з майбутньою дружиною Марією Ростенберг... Слід відзначити й те, що наприкінці червня 1843 року в родинному маєтку Євгена Павловича гостював сам Тарас Шевченко. Кажуть, що зберігся навіть каштан, під яким вони відпочивали.

...Підходимо до пам'ятника Євгена Гребінки на його могилі. Плитка здулася, от-от повідпадає. Частину огорожі розікрали „металісти”. Начальник відділу культури районної державної адміністрації Надія Бутенко розпо-

відає, що вже виділені кошти на реставрацію і пам'ятника, й огорожі. Але ж як реставруєш душі отих вандалів? І де гарантія, що таке не трапиться знову?

Це, як я вже писала, родинний гробівець. Тут поховані батько й мати письменника, сестри і брати. На їхніх похованнях покладені звичайні тротуарні плити, по яких відвідувачі підходять до могили Євгена Гребінки. Утім, як говорить Надія Бутенко, не факт, що й письменник похований саме там, а не десь тут, під плитами...

Підходимо до будинку, який викликає чи не найбільше дискусій серед місцевих мешканців. „Це хата, збудована 1903 року молодшим братом письменника Аполлоном, Євгена Гребінки на той час уже давно не було. Термін експлуатації цього приміщення – 75 років, а йому вже більше ста. Фахівці проводили обстеження і визначили, що воно не підлягає ремонту”, – розповідає Надія Бутенко.

Раніше тут містилася сільська школа, у 1993 році її відселили, і з того часу будинок залишений фактично сам на себе. Сьогодні це вже просто руїна. І відділ освіти, на балянсі якого перебував цей дім, тепер передає його у відділ культури...

Відтак, вирують думки про необхідність створення тут повноцінного музею Євгена Гребінки. Власне, як свідчить у газеті „Гребінчин край” місцева журналістка Світлана Педоряка, така спроба вже була: „Самотужки місцеві мешканці та школярі зібрали різноманітні старовинні предмети побуту, оформили кімнати вишивками, квітами, картинами. Але, на жаль, не всі сільчани пройнялися такими патріотичними, духовними ідеями. Декілька разів садиба пережила варварські напади. Багато старовинних речей (в основному це вироби з міді та заліза) було викрадено. А глиняні горшки та макітри незвані гості просто нещадно потрошили. Після цих подій школярі перенесли решту предметів у місцевий клуб, де також діє музейна кімната, присвячена життю і творчості Є. П. Гребінки”.

Однак Надія Бутенко переконана, що за нинішніх умов відбудувати садибу нереально: „Хто знайде гроші на її відновлення, якщо тут навіть фундаменту вже немає? Це коштуватиме як мінімум півмільйона гривень!”

На обійсті Гребінок найкраще зберігся погріб, про який із любов'ю згадував сам Євген

Павлович. Він незворушно простояв уже дві сотні років, а в дні війни слугував місцевим мешканцям справжнім „Убежищем”. „Зручно, що він зараз у нетрях – тут лобода, кропива, осока... Влітку його не видно, і тому сюди не так часто лазять. Бо якби був широкий доступ, то і його б уже давно зруйнували”, – розповідає Н. Бутенко.

Власне, тепер це простора заля, в якій також можна б улаштувати якусь експозицію. В будь-якому разі меморіальний комплекс зводити необхідно, хоча б до 200-річчя Євгена Гребінки, до якого залишилось ще якихось п'ять літ! Сьогодні багато говориться про проблеми українського села, яке опинилося на маргінесі усіх процесів у державі. Тож чи не варто приділяти особливу увагу саме отаким місцям, які акумулюють у собі гордість краю, будять національну пам'ять? А якби ще прокласти сюди туристичний маршрут...

А тепер повернімося в Гребінку. В Будинку культури районна бібліотека розгорнула виставку книжок Євгена Гребінки та праць про нього. Так от: останнє видання творів письменника – три томник – виходило аж... 1980 року! Як розповідає Людмила Безвиненко, якимось її колишнього учня на прийомі в Австрії попросили дістати цей три томник, то його тут ледве знайшли!

Основну увагу організаторів святкування ювілею було зосереджено на проведенні урочистого вечора пам'яті Євгена Гребінки та міжрайонного конкурсу читців. І ці заходи вдалися найкраще.

Композиційним стрижнем концерту була розповідь ведучих про письменника, на яку низувалися різноманітні виступи – особливо запам'ятався самодіяльний хор із села Мар'янівки, виступ молодого кобзаря Максима Сліпака та „Очи черные” у виконанні начальниці Відділу культури Надії Бутенко. Голова Полтавської обласної „Просвіти”, народний депутат Микола Кульчинський подарував місцевій бібліотеці „просвітянські” книжки, зауваживши, що 200-річчя з дня народження Євгена Гребінки слід відзначати вже на державному рівні.

Професор Ольга Цибаньова, дослідниця творчості Євгена Гребінки (її книжка вийшла ще 1972 року в серії „Життя славетних”) зупинилася докладніше на темі двомовності творів письменника. Вона наголошувала на тому, що не варто зараховувати Євгена Гребінку до активу

російської літератури (а такі спроби в тамтешньому літературознавстві є) лише тому, що він писав російською. Вчена звернула увагу на історичне тло, в якому доводилось жити і творити письменнику – заборона української мови, яка почалася ще з часів Мазепиного бунту та була повторена не один раз. Тому саме на цьому тлі такою важливою була праця Євгена Павловича над виданням українського друкованого слова: його „Ластівка” полетіла в Україну дуже вчасно...

Але твори, з якими ім'я Гребінки асоціюється найбільше, – байки, – написані українською. Надавши неповторного національного кольориту відомим сюжетам, 22-річний письменник створив цілий етап у розвитку української байки. Саме це й засвідчили учасники міжрайонного конкурсу читців. За умовами конкурсу, кожен з них у своєму виступі мав виконати один твір Євгена Гребінки. „Ведмежий суд”, „Сонце та хмари”, „Рибалка”, „Дядько на дзвіниці”, „Пшениця” – такі давні й вічно нові теми несправедливості сильнішого в цьому світі, де все справжнє, найдостойніше завжди чомусь залишається насподі:

Я бачив, як пшеницю мили:

То що найкраще зерно

У воду тільки плись – якраз пішло на дно,

Полова ж навісна пливе собі по хвилі...

Жюрі на чолі з директором обласного Центру народної творчості та культурно-освітньої роботи Управління культури і туризму Полтавської обласної держадміністрації Ліною Ковтун обирало найкращих. Перше місце посів справжній самородок, надзвичайно обдарований юний артист Максим Баран.

Узагалі цей конкурс, як на мене, був найкращим ушануванням пам'яті Євгена Гребінки. Він засвідчив живий зв'язок між поколіннями. І приємно було бачити, яка на гребінківщині росте талановита й смілива молодь. Ось, наприклад, Олена Артюшенко, яка поділила з Максимом перше місце, дібрала для виступу донедавна „забутого” вірша Василя Симоненка „Прирученим патріотам”, який прозвучав, що й казати, вельми актуально. А володар другого місця, учень гребінківської школи-гімназії Богдан Пунько виступив із власною байкою. У ній ішлося про те, як лісові мешканці обирали в місцеву Раду депутатів, і не придумали нічого кращого, як віддати трон Цапу та Барану...

МАЧУХА

Тітка Ніна голосно помішала ложкою в шклянці і, стуливши губи, споглядала на Наталку.

– Така то новість, племіннице! – та ще тонше, зовсім в ниточку, закусила уста.

Наталка дивилась перед себе мовчки, але в голові в неї все шуміло і дзвонило, неначе в кузні. І голосніше, як гупання великого молотка, вибілось страхітливе слово: мачуха, ма-чу-ха!

А тітка ніби підслухала, що твориться в Наталчиній голові, і собі таке ж:

– Мачуха!.. І то сказати, видумав твій батько. Подивимося, як тобі це сподобається. Мабуть, прийдеться ще за старою тіткою пожалувати.

Наталка ніби розбуджена зі сну, піднімає очі на тітчине лице з маленькими колючими оченятами в круглій чорній косяній оправі і думає: „Ну, жалувати то я не буду”.

Соромно признатися, але Наталка не любить тітку. Коли померла мама і Наталка з батьком зісталися самі, звідкілясь здалека приїхала тітка. Наталці так бажалося до неї приласкатися, виплакати своє горе, розповісти про дні, проведені з мамою, про що ще з батьком не можна було говорити. Темніло в нього обличчя, і він відразу відвертався та виходив з кімнати. Але тітка різко обірвала Наталю, промовивши тоненьким скрипучим голосом.

– Ну, нема чого розкисати. Що сталося, того не змінити. Смерть – закон природи. Всі вмремо.

Наталці стало дуже прикро, але вона все ж таки запитала:

– А що таке закон природи?

На довге і незрозуміле тітчине пояснення прийшов батько і сердито сказав:

– Ви мені голову дівчинки не забивайте, вона в релігійному дусі жінкою вихована.

– Даремно, – шарпнула головою тітка. – Я признаю тільки матеріалістичний світогляд.

– На матерію молитесь? З насмішкою запитав батько. – На який гатунок: бавовняну чи шовкову? Моліться, моліться, а нам з Наталкою не перешкоджайте перед іконою молитися.

Вночі Наталці навіть сон приснився: лежить ціла купа різнокольорової матерії, а тітка

перед нею на колінах стоїть і головою в підлогу – бух, бух!

Тітка незлюбила Наталку за прозвище „табличин доктор”. Це сталося тоді, як Наталка почула тітчині слова:

– Зі мною, Олексію, не розмовляйте, як з темною селянкою, не забувайте, що я доктор математики!

Тут Наталка так здивувалася, що не стерпіла і запитала:

– А кого ж математичні доктори лікують? Табличку множення?

Батько розсміявся, а Наталка відтоді, коли тітка її за що небудь картала, з насмішкою відповідала:

– Ну звичайно, вам ліпше знати, ви ж табличний доктор.

І хоча залишалася без солодкого, була вдоволенна.

Та сьогодні тітка коротким словом відплатила їй за все. Мачуха! Завтра батько приведе в хату жінку, яка скоро стане Наталці мачухою. Батько оженився, а в Наталки буде мачуха! Що таке „мачуха”, Наталка добре знає. В кожній байці все зло йде від мачухи. Мачуха може забрати від Наталки всю гарну одягу і вдягнути її в лахміття; може морити її голодом; може бити її, може виявитися відьмою і обернути її в козлика, як братця Іванушку... Хоч ні, сама переривала свої страшні думки Наталка, отець Сергій говорив, що відьом немає. Ну, слава Богів, хоча того не зможе!

Наталка йде в свою кімнату і влаштовується в улюбленому куточку під великим маминим портретом. Мамині темні очі, як завжди, з любов'ю і ніжністю споглядають на Наталку з позолоченої рами. „Ой мамонько, що ж тепер буде робити твоя маленька донечка!” І Наталка гірко, гірко заплакала.

Під час вечері Наталка ловить кілька разів на собі дивний, немов запитливий погляд батька, але спускає очі, ніби не бачить. А коли приходить час прощатися на ніч, батько положив руку на плече Наталки, рішучим голосом каже:

– Наточко!

Але Наталка так перелякано відвернулася, що батько, здригнувшись, відводить руку та гладить її по лиці і розгублено говорить:

– Ну, що з тобою! Іди спати з Богом!

Та перехрестивши її скоро виходить.

Рано-вранці, коли ще всі спали, Наталка побігла до церкви. Ще мама вчила, що коли-небудь за щось добре дуже щиро помолитися, то Бог почує і бажане здійсниться. Треба тільки щиро молитися. І Наталка з вірою в те пішла просити Бога не посилати їй мачуху, просити, щоб батько передумав і нехай вже з „табличним доктором” будуть, аби тідьки не з мачухою.

Все ще в напівтемній церкві Наталка молилася, як ніколи ще в своєму житті. Не зауважила, як церква наповнилася людьми, як все більше і більше свічок загорялося яскравими зірками перед іконами. А коли підняла голову, на серці було легко і вірилося, що нічого поганого статися не може. І так приємно було, оглянувшись, побачити кругом себе багато знайомих облич. Всіх їх знала Наталка саме з церкви, з багатьма віталася, з деякими завжди розмовляла, от як з тіткою Валею, яка стояла недалеко стола зі свічками. Вона завжди дає Наталці кусок просфори і гладить її по голові.

Так, всі вони тут сьогодні. А ось „бідний старичок”, якого прозвала так Наталка за стареньке пальто, маленький ріст і завжди сумне лице. Він, як завжди, схилив голову, покриту рідким, як пух, волоссям.

А от там в куточку „бабуся в чорному”, також маленька з білим, як молоко, волоссям під чорним шалем, ледве чутно підспівує хоріві слабим, але приємним голосом. А тут пробірається до аналоя, де завжди священик сповідає, „церковна дівчина”, худенька і сьогодні чомусь сумна, з блідим обличчям під короною золотих кіс. І ще дехто підійшов ближче. Готуються до сповіді, а Наталка відсунулася трохи далі вглиб, щоб не перешкоджати. Часом декілька приглушених слів долітало до неї, але вона старалася не прислуховуватися і тільки коли „церковна дівчина” стала перед аналоєм на коліна, Наталка мимохіть споглянула в ту сторону. Дівчина плакала, і Наталка бачила, як здригаються її плечі, та нехотячи почула слова отця Сергія:

– А ви з любов’ю та з вірою, а Бог допоможе...

Може, в неї також мачуха, – подумала Наталка. Як плаче бідненька, така хороша, лагідна, завжди до Наталки всміхається, коли проходить мимо. І бажуючи зробити дівчині приємність, Наталка, переборюючи хвилювання, пробралася ближче і коли дівчина запричасти-

лася та проходила на своє місце, Наталка тихцем привітала її з прийняттям Св. Тайн.

– Спасибі, дитинко, – розпромінилася синіми очима дівчина і потисла Наталчину руку маленькою теплою рукою. Після служби, порозмовлявши з голосистими дівчатами та пригорнувшись до тітки Валі, яка, як завжди, мала кусочок просфори для неї, Наталка помаленьку пішла додому. Чим ближче підходила, тим помаліше ступала, а сумнів тривожив її душу. А що як Бог не почув і мачуха таки прийшла? Що тоді?

На дзвінок відчинила тітка, її маленькі оченята тепер зіщурились в ледве помітні щілини:

– Ну, йди, представляйся та старайся подобатися!

– Не почув! – защеміло Наталчине серце. І нараз злоба і досада опанували її.

Різко мотнула головою і, закусивши побілілі уста, вона шарпнула двері і опинилася на порозі вітальні.

Так, „мачуха” була тут. Вона сиділа в кріслі під великою пальмою і, повернувши голову до батька, слухала, що він говорив до неї тихим, ледве чутним голосом.

– Секрети... під маминою пальмою... з мачухою... – Вихром пролетіло в Наталчиній голові. – Ну ж, почекайте!

– Тату, я тут, – задирливо крикнула Наталка. І не давши змоги батькові промовити, хутенько залепетала.

– Тату, я прийшла сказати, що я не хочу мачухи, я не хочу її, я буду її ненави...

Але страшне слово Наталка не докінчила.

Відвівши рукою заслоняючу її постать батька, „мачуха” встала перед Наталкою і дві пари очей, розширені хвилюванням і страхом, зустрілися, прикувалися одне до одного та ще ширше розкрилися від здивування і несподіванки...

Батько злякано зробив крок, ніби бажуючи щось запобігти. Але було вже пізно. Наталка і мачуха плакали, сміялись, обнімались. Потім, взявшись за руки, не звертаючи уваги ні на нього, ні на перетворену в знак запитання тітку, побігли в Наталчину кімнату. Звідти чутно було і схлипування, і сміх, і схвильований шепіт. А коли відчинилися двері і „мачуха” з Наталкою вийшли, обнявшись, до батька, то лиця їх були свіжі і рожеві, неначе помиті холодною водою.

– Тату, це моя „церковна дівчина”, але тепер я буду її називати Іра!

– А я її називала „дівчинка з косичкою”, – сказала „мачуха” та погладила її золоту косу.

– Та тепер ти знаєш, що я Наталка, так?

– Наталочко, хіба так можна?.. зачав був батько, але, усміхаючись, перебила його „мачуха”. Вона ж та сама улюблена Наталкою „церковна дівчина”, та сама, що сьогодні плакала на сповіді в церкві, коли Наталка просила Бога не посилати їй мачуху. Плакала перед страшним словом „мачуха”, яке прийдеться їй носити, та просила Бога допомогти їй.

– Авжеж можна! Ми давні друзі, друзі з церкви – що вже може бути ближче? Ми з Наталочкою будемо завжди на „ти” і будемо, як

сестри, для того, що нас Бог одно одному дав за молитву Діві! Правда, Наталочко!

Правда! Ой, тату, Іра обіцяла, що я сьогодні до неї в гостину піду, а на вашому весіллі за дружку буду! Можна?

Звичайно, можна! Батько давно так не усміхався!

– Так, а в церкву ми потім вдвійку будемо ходити!

– А на в трійку? – Батько з таким жалем глянув на обидвох, що Наталка з радости заплескала в долоні і засміялася. І почервонівши, усміхнулася Ірина.

– Очевидно втрійку!

– А мене, виходить, одну вдома будете залишати?

Нам пишуть...

Вельмишановна пані Куровицька!

Хочу подякувати Вам і редакторові журналу „Наше Життя”, за журнал №2, (лютий, 2007) – це особливо цікаве і змістовне число!

Стаття А. Гумецької про Лесю Українку, її думки та тези і тепер актуальні – ніби це говорить вона сьогодні!

Леонід Куценко – про Марію Карпівну Тобілевич – цікаво і повчально як і про подружжя Остапа Вишні. Особливо дякую Вам за надруковане повідомлення д-р Олени Певної про фрески Кирилівської церкви в Києві (я про це писала в „Свободі” докладно).

Я виросла недалеко цієї церкви і бачила раз ті фрески – надзвичайні і відмінні!

Недавно вийшла книжка моїх спогадів.

З найкращими побажаннями успіхів і всього найкращого всім Вам!

Катерина Кричевська-Росандіч, Мавнтен В'ю, Каліф.

КНИЖКИ, НАДІСЛАНІ ДО БІБЛІОТЕКИ “НАШОГО ЖИТТЯ”

ЛІТЕРАТУРНІ ВЕЧОРИ В ІНСТИТУТІ, ЧИКАґО, 1973-2006.

Український Інститут Модерного Мистецтва (Чикаґо)

Товариство Української мови (ТУМ-Чикаґо)

Український Культурологічний Центр Донецьк

Донецьке обласне Товариство української мови

Укладачі Віра Боднарук, Володимир Білецький

Щиро дякуємо!

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXIV

MAY 2007

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

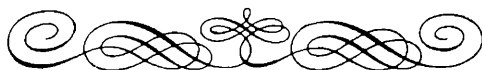
From the Desk of the President

Once a year, we celebrate a special holiday honoring mothers. Those who have lost their mothers do so by taking flowers to cemeteries, or praying quietly at home, or reminiscing with siblings, friends, children, or grandchildren about someone whose vitality and spirit are well remembered and sorely missed. I wish you peaceful thoughts and happy memories.

Those whose mothers are aged and in frail health, may spend this day as caregivers or companions, giving back what was given many, many times over the course of many years and decades. I wish you the strength, perseverance, and courage to make your mothers' special day easier, brighter, and happier.

For those whose mothers are in good health and in good spirits, I wish a joyful celebration and the hope that you will find many opportunities to make this day truly memorable for your mothers as well as for yourselves by showing appreciation for all that they have done for you. I wish for you the love and grace to find words and the deeds that express sincere gratitude for the woman who gave you unconditional love and support, showed you how to be a good citizen and a good friend, created a home in which you could feel safe and secure, and taught you to know and to love the country that was home to your near and distant ancestors.

Above all, I wish all of the mothers in our organization and among our readers a Happy Mother's Day. Mnohaya Lita!

On behalf of the UNWLA, I would like to welcome to our organization the newly formed **Branch 130** of the Ohio Regional Council. We look forward to working with you and hope that you will enjoy sharing our work, our aspirations, and our successes. We congratulate you on the work you have already begun by organizing and running a Svitlychka for young children. Your endeavors are a gift to your community and to our diaspora!

The UNWLA Executive Committee and UNWLA members nationwide congratulate newly elected New Jersey Regional Council President **Olha M. Lukiw**. May your tenure as president be productive and happy.

On behalf of UNWLA, I would also like to welcome four new members who have recently joined Branch 118 in Houston, Texas: **Natalia Bardin**, **Ulyana Horodyskyj**, **Natalia Hrynyshyn**, and **Elena Kryzhanovskaya**, and three new members who have recently joined Branch 96 in Warren Michigan, Detroit Regional Council: **Linda Hryhorchuk**, **Tamara Kuropas**, and **Victoria Moll**.

In accordance with our bylaws, UNWLA Conventions must be announced one year in advance. In keeping with this requirement, we are formally announcing that the **XXVIII UNWLA Convention** will be held over the Memorial Day weekend, Friday May 23 through Monday May 26, 2008, at the Troy Marriott Hotel, 200 West Big Beaver Rd., Troy, Michigan. Ms. Anna Macielinski has been chosen as the XXVIII UNWLA Convention Chair by the Detroit Regional Council, and the Convention Committee is already engaged in planning and preparing for this momentous event. We hope that all of our members will attend this convention; the deliberations and decisions and resolutions made at these events are the highest legislative power within our organization. Your presence and your votes validate our organization and give you the opportunity to be a part of the decisions made about its future direction!

SO YOU'RE NOT UKRAINIAN: *Why Not Join the Ukrainian Women's League of America Anyway?*

by Natalie Mason Gawdiak

If someone has given you this article to read, it may be that you are the non-Ukrainian spouse of a "mixed" marriage. Chances are, it has probably been shown to you by someone who would like you to become closer to the Ukrainian community and, in fact, getting closer to the Ukrainian community, either in the United States or in Ukraine, is certainly one good reason for joining the UNWLA.

"Why should I want to become closer to the Ukrainian community in either country?" you may ask. As an American of Irish descent married to a Ukrainian who came to the U.S. at age 14, I have grown close to many Ukrainians both here and abroad, and I believe other non-Ukrainians may learn to share some of my perspectives. Surely married life goes better with a shared outlook. If one's spouse (fiancé, partner) is Ukrainian, chances are that person would like to share his or her appreciation for Ukraine or at least some aspects of its culture.

Broadening one's cultural horizons is thus another reason to join the UNWLA. One hears in the United States that this country is a great "melting pot," but who wants to melt? I think the metaphor of a mosaic is more accurate and desirable. If you stand back, a mosaic shows a complete picture, but if you get close up, you see the diversity inherent in the design. Coming to know Ukrainian culture more in depth has made me feel like a child being let loose in a candy store: Ukrainian cultural and folk traditions are so intricate and rich, and I feel very privileged to have the opportunity to observe and participate in them. Joining the UNWLA brings women closer to this richness and allows them more easily to pass along this cultural heritage to their children. Whether or not those children are 100% Ukrainian is simply irrelevant.

Another reason to join the UNWLA is intellectual and educational. My 90-year mother-in-law, who has lived with us since 1969, joined the UNWLA in the 1950s, not long after arriving in the United States. Our not-very-large townhouse is the

repository of several decades' worth of *Our Life* magazine, but neither she nor I can bear to throw them out! Even before I could read Ukrainian well (I learned mostly from my mother-in-law), I cherished the embroidery patterns and English language articles, and was intrigued enough on occasion to ask my husband or mother-in-law to share the gist of certain Ukrainian-language articles with me. *Our Life* is just one of many interesting and educational publications that the UNWLA has produced over the years.

Although I just recently officially became a member of the UNWLA myself, I have admired this organization's cultural and educational achievements for a long time. But the UNWLA's charitable work is an even more compelling reason to join. As we all know, there are many, many pleas from all kinds of charitable organizations in the United States and abroad calling for our support. Very few Americans know anything about the situation of the needy in Ukraine or that the UNWLA, which is a non-profit organization, has been a faithful supplier of humanitarian and medical aid to Ukraine, of aid to orphaned children, of supplementary food programs for primary school students, and of health-care summer camps for underprivileged children.

One of the UNWLA's crowning achievements that combines its cultural and charitable spheres of influence has been establishing the Ukrainian Museum in New York City. The museum was recently moved to a brand new beautiful building at 222 East 6th Street; its stunning collections include Ukrainian fine art and folk art. The museum is a monument to Ukraine's cultural heritage and is a must-see tourist destination for anyone visiting Manhattan (www.ukrainianmuseum.org). As you might imagine, upkeep in New York City is a costly undertaking. The UNWLA continues to be a major supporter of the museum, and several branches around the country hold fundraisers toward this end.

Social responsibility on an international scale is yet another good reason to join. By support-

ing UNWLA programs, we pass along to the younger generation the idea that helping Ukraine to get on its feet is a worthwhile endeavor that our American diaspora society is well qualified to do. The UNWLA is also a window on Ukraine for other communities worldwide, especially through its participation in international conferences of women's organizations such as those held under the auspices of the United Nations and other umbrella organizations.

If you are not a member of UNWLA, I hope you will join; if you are not ready to do so, you may want to consider learning more about the organization and the Ukrainian culture by subscribing to *Our Life*. You can do either online at <http://www.unwla.org>. If you are a member, I hope you will pass this article along to someone who might be interested in becoming a part of this unique organization.

Natalie (a.k.a. Natalka) Mason Gawdiak may be reached at natalie@gawdiak.com.

Branch 30 of Yonkers Hosts Art Exhibit Featuring Works of Bohdan Borzemsky

by Olia Rudyk

One of my goals in life is to travel the world and see diverse cultures, but the one place that I am especially drawn to is Ukraine. I have a passion for Ukrainian art, and during a trip to Ukraine last summer, this passion was reawakened and enhanced by the wonders of Hutsulshchyna. One of the highlights of my all too brief stay in the Hutsul region was to climb Hoverlia (Hutsulshchyna's highest peak); another was visiting two magnificent museums in Kolomyia and seeing an abundance of magnificent talent. Within the walls of these museums, traditional Hutsul culture is represented in many art forms: embroidery, gerdany, sculpture, architecture, woodworking, metalworking, pottery, egg decorating, rug weaving, and exquisitely woven wall hangings called "hobeleny." All are beautiful; in combination, they are almost overwhelmingly so.

Back in the United States, with memories of the Hutsul art I had seen and was longing to see more of, I embarked on a project aimed at sharing some of what had so enchanted me with others. As a member of UNWLA Branch 30 in Yonkers, I am involved in organizing a bi-annual art exhibit and bazaar, and my experiences in Hutsulshchyna prompted me to invite Mr. Bohdan Borzemsky to be the featured artist of our winter art exhibit. Mr. Borzemsky, who was born in Kolomyia, studied at the Lviv National Institute of Art and at Cooper Union Art School in New York City. He has an extensive and eclectic creative portfolio that ranges

from extraordinary watercolors to tempera to woodcuts. He has, in fact, recently designed his own variation on the traditional woodcut technique by substituting heavy paper for wood. It is a process he calls "papercuts" and is, like his other creative endeavors, imbued with his Hutsul self-identity. Bohdan Borzemsky's art has evolved over the decades and has been shaped by his environment, experiences, personality, and artistic imagination. His greatest source of inspiration, however, is his lifelong fascination with his beloved Hutsulshchyna and its inhabitants—mountaineers unique in all aspects of their sometimes difficult, down-to-earth life. Hutsul folk art in particular has had a decisive influence on his creativity. His subjects are the Hutsuls themselves, but whether he depicts young and innocent boys and girls or mature and wise elders, detailed facial expressions project character and personality onto his canvas.

The artist's work, which includes various depictions of fauna and flora, from a fiery red "kalyna" to a wise old owl, is a reflection of his artistic credo that "there are several factors that come into play for the successful completion of art as composition, among them inspiration, determination, inner peace, joy, and sensitivity to the beauty of nature and her Creator." Visitors to the exhibit, hosted by Branch 30 at St. Michael's Ukrainian Catholic Church hall, were also impressed with Mr. Borzemsky's still-life compositions of

Artist Bohdan Borzemsky with Branch 30 president Iryna Hoshovskyy, Olia Rudyk, and Nadia Liteplo

mushrooms, grape vines, and assorted fruits (from pears to watermelons); of particular interest was a unique work entitled “Lobster and Steak Dinner Plate.”

Bohdan Borzemsky’s artwork can be found in many private collections and has been exhibited at numerous galleries and museums in Canada and the United States. Art critics praise his talent and his skill, while fellow artists hold him in high esteem. One art critic, the late Sviatoslav Hordyn-

sky, wrote that Borzemsky’s “ingenious work in the areas of painting and graphics is unequalled by any found in Ukraine, therefore entitling him to a place above many other artists.” Perhaps the most poignant description of Mr. Borzemsky’s creative genius was offered by Volodymyr Baran, who observed that the work exemplified the “mystical charm and beauty of Hutsulshchyna, filling the heart and soul of every spectator and stirring up images of an enchanted although distant homeland.”

Errata. The obituary honoring **Mary Paliwoda Siwak**, published on page 16 of the February 2007 issue, stated that “Mary joined the UNWLA in 1955 and became an active member of Detroit’s Branch 5, serving as financial secretary for 14 years.” Mrs. Siwak was a member of **Branch 23**. We apologize for the inaccuracy.

The UNWLA Executive Committee and the editors of *Our Life* thank the following individuals for their generous contribution to *Our Life Press Fund*, donated through Branch 96 of Warren, Michigan, in loving memory of the late **Domicela Zawadiwsky**:

\$130	Daniel and Daria Zawadiwsky	\$25	Lida Taraschuk-Nehaniw
\$30	Bohdan and Lidia Kazewych,	\$25	Maria Zarycky-Cherviovsky
\$25	Zirka Clark-Zubar	\$20	Lubomyr and Lidia Jachnycky
\$25	Katherine Kizyma	\$20	Marta Kwitkowsky

NEW VACCINES TO MEET NEW CHALLENGES

by Ihor Magun, M.D., F.A.C.P.

Since the power of immunization was recognized by the medical profession, vaccines have offered a unique opportunity to control, prevent, and even eradicate some diseases. Smallpox, for example, was eradicated due to worldwide vaccinations.

Ironically, vaccination against certain diseases frequently fosters complacency among individuals and physicians about newly available routine immunizations and recommendations. Moreover, some people have an unjustifiable fear of adverse reactions to vaccines, even more than they have of the potential for illness and death due to vaccine-preventable diseases. The purpose of this article is to provide an update on several new vaccines and the related epidemiology of vaccine-preventable diseases. Knowledge is power and learning about diseases that can be prevented through immunization is a powerful tool in maintaining and safeguarding your health.

The first of the new vaccines discussed here is Gardasil, now recommended for girls and women 9 to 26 years of age for the prevention of cervical, vulvar, and vaginal cancer caused by the Human Papilloma Virus (HPV) types 6, 11, 16, and 18. A series of three vaccine injections is needed. The vaccine is safe and is one of the only vaccines that has been shown to prevent cancer.

Most individuals have been vaccinated with a complete tetanus injection series. When the injection series is given to children, it is administered as a tetanus, diphtheria, and pertussis vaccine. Booster injections in adults target only tetanus and diphtheria, but new epidemiologic data show that cases of pertussis reported to the Centers for Disease Control (CDC) are at a 45 year high. Pertussis, or whooping cough, is a highly contagious respiratory tract infection. It initially appears

to be a cold but develops into a nagging cough, which at some point begins to a sound like the "whoop" from which the disease derives its name. The problem confronting our society is that the incidence of pertussis has increased, primarily among children who are too young to have completed the full course of vaccination and among teenagers whose immunity has faded. With so many grandparents and older parents (as well as teenagers) babysitting, a booster for pertussis (a vaccine that specifically targets tetanus, diphtheria, and acellular pertussis) is now recommended for individuals 11 through 64 years of age.

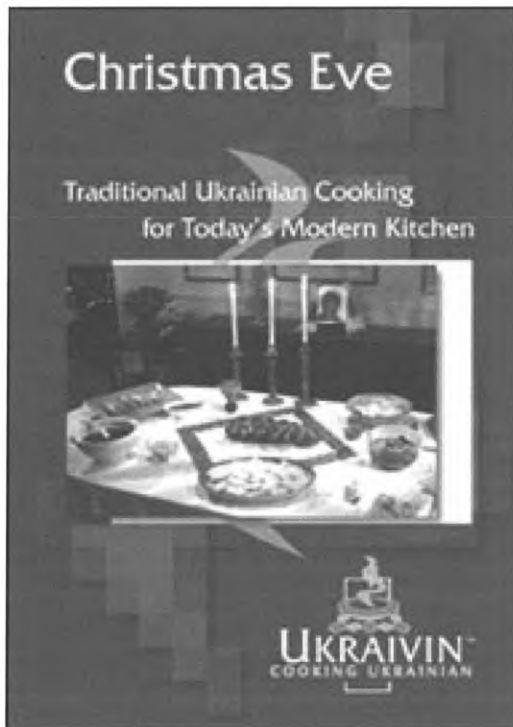
For adults aged 60 and older, the Food and Drug Administration (FDA) has licensed a new vaccine called Zostrix. This vaccine prevents shingles (or herpes zoster), a viral infection that results in a painful, blistering rash. Shingles is caused by a varicella zoster virus, the identical virus that causes chickenpox. The virus remains dormant in the bodies of individuals who have had chickenpox and self-reactivates and causes shingles. Shingles affect two in ten people in a lifetime. The Zostrix vaccine can prevent this illness and can also prevent the pain associated with shingles, which can persist for weeks, months, or years even after the rash is gone. The vaccination is given as a one time dose.

Although the emergence of new diseases will always be a challenge, properly meeting these challenges with adequate immunization is a medical reality that is constantly evolving. For medical researchers, who have been focusing more and more attention to preemptive measures that prevent disease, developing new vaccines to meet new challenges is an especially exciting field, filled with great potential and unique opportunities.

The Story of a Cooking DVD and the People Behind It

A few months ago, my friend Chrystyna Prokopovych told me about an instructional DVD for preparing traditional Ukrainian Christmas dishes with some not so traditional methods and appliances. She had tried several of the recipes, was impressed, and suggested that I write and publish a review in *Our Life*. I contacted the producers, watched the DVD, and here we are. Some readers may be wondering why an editor would review a DVD on Christmas Eve cooking in May rather than focusing on springtime events, but there are actually two very good reasons to do so. For one thing, we celebrate Mother's Day in May, and it was mothers (and grandmothers) who inspired the DVD. Thus, in a sense, this review celebrates all the mothers and grandmothers who lovingly preserved an ancient and delicious culinary heritage while adjusting to life in a new country. Another reason for the timing of this review is that June, a popular month for weddings, is just around the corner. Our fast-paced and hectic culture is not at all conducive to spending a lot of time preparing a 12-course Christmas Eve dinner with traditional tools and techniques, and this makes the DVD a lovely shower or wedding gift—one that will make carrying on the culinary heritage brought to this country by thousands of intrepid mothers and grandmothers a little easier and a lot more fun for young brides who want to follow in their mothers' footsteps but may not have the time or skills. An endnote to this background blurb is that Chrystyna, who introduced me to the people who created this DVD, is an excellent and enthusiastic cook while I am neither, and it is this distinction that ultimately shaped the flavor and substance of the review presented below. —Tamara Stadnychenko

“Christmas Eve: Traditional Ukrainian Cooking for Today’s Modern Cook” is the brain-child of Tania Terleckyj, Marijka Lischak, and Katerina Sloniewsky Ntep, all born and raised in the United States, all active members of UNWLA Branch 78, and all busy professionals engaged in interesting work with demanding schedules. Ma-

rijka currently works as deputy of development and public affairs at a health systems research institute; Tania has worked in the television industry for over twenty years, helping to establish independent television stations in the early 1990’s in the newly-independent Ukraine, and now works as a freelance director for many nationally and internationally televised news and sports programs; and Katerina works in international economic development, a career that has taken her to Eastern Europe, the Middle East, and most recently, Africa. All three grew up in Ukrainian-American households and learned traditional Ukrainian cooking from their mothers and grandmothers. What they learned eventually inspired them to create, package, and market the DVD that is the subject of this review.

As Director and Executive Producer Tania Terleckyj explains, "A few years back, Marijka, Katerina, and I helped organize a Ukrainian paska and babka bread making class for our local branch of the Ukrainian National Women's League of America. There was great interest in the class and a lot of overall interest in Ukrainian cooking as well as an interest in keeping traditional Ukrainian cooking alive in this country. But cooking and baking can be rather complicated, and following recipes in a cookbook alone is often not enough. We realized that there was a void that needed to be filled.”

*Co-producers
Marijka Lischak,
Tania Terleckyj,
and Katerina
Sloniewsky Ntep*

Part of the void was filled when the three women created Ukraiyn Productions and, in collaboration with chef Pavlo Czerwoniak, produced a DVD that enhances the interest while teaching the skills needed to prepare the dishes served for the traditional Sviat Vechir. The first impression one gets from this DVD is from the package, which is tastefully designed and exudes professionalism. On the front is a photograph of a table set for Sviat Vechir: lighted candles, an embroidered cloth, and an icon accent the bowls and platters of the meatless and dairyless Christmas food. A small gold label advises that the DVD is PC or Mac compatible; inside the package is an insert that provides detailed and user-friendly instructions for how to access the DVD on either computer type as well as how to locate and print out the PDF file with the recipes. The same insert provides a timeline for preparing dishes, noting specifically which dishes can be prepared 2 to 3 months or a week ahead of time and what can and cannot be frozen.

A second insert is a shopping list (a list of ingredients for each of the dishes)—each presented in its own box for easy reference—and includes prep time, cook time, and yield (number of servings). These and similar details show a very conscientious effort by the project creators to entice rather than intimidate the viewer. Everything you might want to question is answered before there is a need to ask the questions. During a telephone conversation with Tania Terleckyj, I learned that this was a deliberate strategy, which included hours of viewing televised cooking shows and watching

for anything that might be confusing or irritating (e.g., cooking show hosts assuming too much about the culinary savvy of viewers or hosts sending would-be cooks elsewhere for basic information). Nothing in this DVD is left to chance (whether it has to do with computer skills, with shopping, or with timing).

The DVD allows viewers to “play all” or “play recipe x, y, or z,” another user-friendly feature. This reviewer recommends a “play all” approach for starters; there is little repetitive overlap and the Gestalt is not only instructive but entertaining. As the presentation begins, host/chef Pavlo Czerwoniak provides a brief narrative history of Sviat Vechir, explaining symbols, Christian-pagan connections, and family and regional customs associated with Christmas Eve. Like everything else about this project, the narrative provides “just enough” and “not too much”—it is a pleasant introduction that eases the viewer into the cooking content.

Chef Pavlo, who studied culinary arts at George Brown College in Toronto, Canada, attributes his love of cooking to “watching mama bake her tortes and make her nalysnyky and sneaking and eating raw babka batter when ‘Bunia’ wasn’t looking,” is fun to watch and fun to hear. He provides marvelously easy-to-follow instructions for each of the 12 traditional Christmas Eve dishes. Taking the viewer, step-by-step through each recipe, he prepares some dishes in the traditional way and prepares others using modern time- and labor-saving techniques. He explains and demonstrates

*Chef Pavlo Czerwoniak demonstrates
how to core a cabbage*

how to make kutia (honey-sweetened wheat) and uzvar (dried fruit compote), dough and filling for varenyky and vushka, meatless borshch (beet soup), fish in aspic, holubtsi (stuffed cabbage rolls), and strutslia (braided Christmas bread). There is even a bonus recipe for something called “dishwasher salmon”—it sounds funny but is easy to prepare and absolutely delightful.

The step-by-step approach is enhanced by tips on how to make life in the kitchen easier, whether within the context of preparing for Christmas Eve or in the context of generic cooking. One example of this is a “show and tell” on making vushka and varenyky uniform; another is the numerous clear-cut how-to explanations of techniques and implements that make any food prep easier. The tips and hints are excellent for novice cooks but are by no means so “dumbied-down” that they turn off the experienced cooks. (I asked my friend Chrystyna about this, and was told that the DVD provides useful tips that can also augment the repertoire of an experienced and proficient cook.)

The verbal instructions are beautifully coordinated with visuals, and the chef is a natural teacher: He explains not only the what and the how, but also the why of things he is demonstrating, and he is equally adept at explaining a simple technique (such as how to get more juice out of lime) as a complex one (such as braiding strutslia or the most

efficient way of rolling up holubtsi). Moreover, the recipes are presented with the modern cook and the modern kitchen in mind. Pavlo uses a food processor, a melon baller, and even a pizza cutter to create the familiar, traditional dishes without the familiar, traditional labor and tedium.

The directions are punctuated with amusing anecdotes that anyone who grew up in a Ukrainian American household can relate to. Pavlo’s delivery is friendly and inspires confidence. Instead of being overwhelmed, the viewer is encouraged. As I watched and listened, I found myself thinking “Oh, I can do this” more often than I ever thought possible. One of the reasons for this is that the chef/host is personable and likeable; he smiles a lot and you are actually inclined to smile right back, a definite plus for those of us who see the kitchen as a mysterious labyrinth and culinary arts something akin to voodoo.

The background Christmas music, a bandura instrumental by Olya Chodoba-Fryz, is gentle and soothing. The visuals, whether focused on food prep or table setting or children seated near a Christmas tree, are pleasant and comfortable without being “smarmy” or overly sentimental. Everything about the DVD says class-A production and meticulous workmanship. Running time is 2 hours and 14 minutes, and it is time well spent. The DVD delivers exactly what it promises to deliver and is highly recommended for the new bride or bride-to-be, for anyone interested in ethnic or vegetarian cooking, for anyone who has thought of preparing Sviata Vechera and has decided it’s too hard, and even for veterans of Sviata Vechera who are savvy enough to know that they can always benefit from additional time-saving techniques and processes.

“Christmas Eve: Traditional Ukrainian Cooking for Today’s Modern Cook” retails for \$29.99 (plus \$5.95 for shipping up to 2 DVDs) and can be purchased online, directly from Ukraivin Productions at www.ukraivin.com or by sending a check for \$35.94 to Ukraivin Productions, P.O. Box 2737, Arlington, VA 22202. You may also send e-mail inquiries to info@ukraivin.com. There are tentative plans for a follow-up DVD that will focus on Easter and traditional Ukrainian baked goods.

НОВИНИ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Голова СУА Ірина КУРОВИЦЬКА

*Все, що є добре в мене
Завдячую своїй мамі. (А. Лінкольн.)*

Мати – це перше й найкраще слово, яке ми вимовили в нашому житті, з якого створили символ найчистішої любови та найбільшої посвяти. Тому ми повинні поставити нашу маму високо на п'єдесталі, особливо в її святковий день, який святкуємо кожного року в другу неділю місяця травня.

Перед тим днем, або саме в цей день, „Світлички” Союзу Українок Америки, яких під цю пору начисляємо 9, обходять його відповідними програмами для своїх матерів. Це чудова традиція, яку союзанки від заснування організації проводять у “Світличках”, а там де їх немає, проводять відділи. Пригадую багато свят Матері, які проводив 1-й Відділ у нашій організації. У цей святковий день діти виявляли любов до своєї матері різними способами.

Для молододі матері це щасливий день, бо вся увага звернена, щоб їй його уприсмнити.

Ті, що втратили своїх матерів в той день, їдуть на цвинтар та кладуть квіти на могилу або згадують їх особливою молитвою. Ті, що мають хворих матерів, проведуть цей особливий день з ними.

Місяць травень також є місяцем, присвяченим нашій Небесній Матері, якій завдячуємо своїм існуванням.

Вітаю новостворений **130-й Відділ в Окрузі Огайо**, який вже займається такою важливою ділянкою в нашій організації, як провадження “Світлички”.

Вітаю членок 130-го Відділу СУА: **Христина Жура, Аретка Кульчицький, Романа Кульчицка, Тамара Курилко-Карне, Тереса Полатайко, Катриса Раковська, Ліда Рожа, Ліда Тремне, Ліса Шийка-Шрубович, Таня Шуран, Марта Якубович і Таня Яросевич.**

Бажаю їм від Екзекутиви та Головної Управи багато успіхів та задоволення у приналежності до нашої організації.

Від імени Союзу Українок Америки вітаю нововибрану голову **Окружної Управи в Нью-Джерзі Ольгу М. Луків**, бажаю задоволення та багато успіхів у такій важливій праці для добра Округи та цілої нашої організації.

Вітаю нових членок, які вступили в членство СУА до 118-го Відділу в Гюстоні, Техас: **Наталію Бардін, Уляну Городиську, Наталію Гринишин, Елену Крижановську** та три нові членки 96-го Відділу СУА у Воррені, Міч., Округи Детройт: **Ліду Григорчук, Тамару Куропась і Вікторію Молл.**

Згідно із статутом СУА, щоб Конвенція була правосильна, потрібно повідомити членство за рік наперед.

XXVIII Конвенція СУА проходитьме 23-26 травня 2008 р. у готелі Трой Марріотт (200 West Big Beaver Rd. Troy, Michigan)

Окружна Управа в Детройті вибрала головою Конвенційного комітету XXVIII Конвенції Союзу Українок Америки **Анну Мацілінську.**

Бажаю Анні Мацілінській і цілому комітетові багато успіхів у проведенні цього великого і поважного завдання.

Прошу членство нашої організації та гостей затримати цю дату, щоб бути учасниками Конвенції, де робляться великі й важливі рішення для цілої організації.

ДІЯЛЬНІСТЬ ОКРУГ І ВІДДІЛІВ СУА

ЮВІЛЕЙНІ ВІДЗНАЧЕННЯ У НОРТ ПОРТІ

Чудового погідного вечора 17 лютого у Норт Порт, Фл., відбувся ювілейний бенкет із забавою – традиційні „Вишивані вечорниці” та відзначення 80-ліття СУА і 15 ліття 56-го Відділу СУА ім. М. Рудницької. Головою організаційного комітету була Іванна Мартинець.

У святково прибраній квітами, вишивками та емблемою СУА залі Греко-католицької Церкви Входу у Храм Пресвятої Богородиці зібралися численні гості та союзники у різнобарвних українських одягах, сукнях, вишиванках. Милувало око розмаїття чудових вишивок.

Свято відкрила голова Відділу Іванна Головата. Привітала присутніх та представила гостей, які завітали на свято. Великою честью для нашого Відділу випало вітати і гостити вельмишановну голову СУА Ірину Куровицьку з чоловіком Ярославом, а також гостей з Маямі та Івано-Франківська.

Після привітання присутні урочисто заспівали славень СУА. Святкову програму продовжила ведуча – організаційна референтка Лідія Білоус, яка висловила щирі вітання з нагоди свята. Л. Білоус, довголітня членка СУА, вказала на те, що має честь знати І. Куровицьку понад 50 років і мала нагоду працювати разом з нею в Головні Управі СУА та при ООН. Далі ведуча коротко розказала присутнім про деякі важливі моменти з громадської діяльності І. Куровицької. Зокрема про те, як у 1982 р. Ірина була вибрана Головною Управою представником до Національної Ради Жінок. За 107 років існування цієї високовпливової організації вперше вибрали українку президентом НРЖ. А від 1996 р. вона працює як головний представник від Міжнародної Ради Жінок при ООН. Її праця охоплює комітет у справах сім'ї і статусу жінок у справах дітей (Юнісеф). Як захисник українських прав щодо культури, історії, мови, прав людини, а особливо прав жінок, Ірина Куровицька часто виступає із доповідями у різних інституціях. Невтомну і віддану працю на благо України та українського народу в СУА, Національній Раді Жінок, ООН, у Пласті, Українсько-

му Інституті Америки, Ірина Куровицька поєднує із найулюбленішою посадою відданої дружини, матері і бабусі.

Далі до слова запросили почесну гостью Ірину Куровицьку, яка привітала усіх з ювілеєм, подякувала за співпрацю та з гордістю вручила голові 56-го Відділу Грамоту від Головної Управи СУА в США з нагоди святкування 80-ліття. Голова СУА коротко пригадала присутнім історію створення цієї організації у 1925 р., функції, завдання, обов'язки та велику роботу, яку виконує СУА у світі упродовж усіх цих років, а також наголосила, що СУА завершив важливі проекти: перший – відкриття Українського Музею в Нью-Йорку, де зберігаються кращі зразки українського народного мистецтва, другий – проведення Генеральної Асамблеї Міжнародної Ради Жінок у Києві, що вдалося завдяки великим зусиллям, старанням та переконанням, що Україна готова до цієї акції. Вона сказала, що це була справді історична подія для нас усіх. Також Ірина Куровицька повідомила про видання „Короткої історії СУА”, підготовленої Мартою Данилюк, незадовго ця брошура вийде і англійською мовою.

З історією 56-го Відділу ознайомила архівар Роксоляна Яримович. 25 лютого 1991 р. за ініціативою Марії Наваринської 18 „перелітних пташок” – союзниць із різних міст США заснували наш Відділ, який тепер налічує 110 членок. Навіть цього року Відділ поповнився двома новими членками. Союзниць активно ведуть роботу в різних ділянках і акціях СУА та поза межами організації для збереження української ідентичності і спадщини та інформують світ про історію, культуру і традиції України. 2002 р. Відділ придбав мініавтобус із діагностичним обладнанням для Львівської Обласної Дитячої Лікарні. Це невелика пересувна лабораторія, яка допомагає діагностувати хворих дітей. Цей автобус – приклад для наслідування. Ми раді й горді, що могли це організувати.

Наш Відділ був господарем XXVI Конвенції СУА у 2002 р. Вперше в історії СУА Відділ, а

Ліворуч: І. Мартинець, І. Куровицька, д-р М. Дицьо, І. Головата.

не Округа організували Конвенцію. За 15 років існування нашим Відділом було передано на різні акції СУА понад 120 тисяч доларів. Щира любов до Батьківщини, розуміння потреб українців додають нам сили та наснаги у праці.

Після урочистої частини священники Католицької та Православної Церков відмовили молитву та благословили трапезу.

Смачну добірну вечерю приготували господині „Нашої кухні”.

Під звуки ансамблю „Мерена” тривав і вечір, і танці. Чудові українські мелодії повернули нам приємні спогади молодості. Побажаннями успіхів та багатоліттям завершили святковий вечір.

У понеділок 19 лютого союзнянки знову зустрілися на сходинах, з нагоди візиту голови

СУА, та мали нагоду послухати доповідь Ірини Куровицької і обговорити діяльність СУА з таких питань: Голодомор в Україні та встановлення пам'ятника, про трагічну Акцію „Вісла”, про Український Музей, про врятування Кирилівської церкви у Києві від знищення, про важливу роботу та ролі пресового органу СУА „Наше Життя”. Після жвавих обговорень, питань та дискусій голова Відділу Іванна Головата щиро подякувала всім за участь та вручила Ірині Куровицькій картину для домівки СУА, яку намалювала союзнянка нашого Відділу д-р Марія Дицьо. За кавою та солодощами тривала бесіда та обмін враженнями. Всі розійшлися задоволені і з новим надхненням до відданої праці в СУА.

*Ірина Брик-Жизномирська,
пресова референтка.*

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОКРУГИ СУА У ДЕТРОЙТІ

14 березня ц. р. у місті Воррен відбулися загальні річні збори Округи Детройт у домівці СУА.

До складу Округи входить 11 відділів, 237 членок.

Збори відкрила голова Округи Дарія Завадівська, привітала Почесну гостю зборів, голову СУА Ірину Куровицьку та присутніх.

Головою президії зборів була Ольга Лісків-

ська, секретарювала Лідія Кізіма.

Зі звітів голів відділів Округи та референток ми бачили велику роботу та багатогранну працю, яку виконують союзнянки. Боліючи серцем за долю рідного краю, простягають щедру руку допомоги сиротам, німічним людям в Україні, а також піклуються про осіб, які потребують доброго слова, любові та опіки, хворими та союзнянками похилого віку в США, які також

упродовж багатьох років немало потрудилися, щоб допомогти іншим.

Лише за 2006 р. у сиротинці України відіслали 21 пакунок, зібрали сиротам України 8,421 дол., із них у Дніпропетровський сиротинець 4,500 дол., зібрали гроші на Фонд Чорнобиля та 6 стипендій для студентів під опікою Стипендійної акції США. Членки 63-го Відділу Ксеня Антипів та Вася Гординська спонсорують ще двох студентів.

Щоб зібрати гроші для цієї мети, союзнянки влаштовують продаж печива, льотерії, організують тематичні вечори, імпрези, збирають одяг, взуття та інші необхідні речі й посилають в сиротинці України.

Багато уваги приділяється Abbey Nursing Home, де перебувають люди похилого віку українського походження. Організували розвагові відвідини, передали великодні та різдвяні дарунки, а також щомісячно відправляється Літургія українською мовою.

Не забувають союзнянки і про старших людей, які мешкають в „Українському селі”, відвідують хворих та підтримують з ними постійний зв'язок. Один раз у рік 58-й Відділ влаштовує обід для мешканців „Українського села”.

Округа підтримує Український Музей в Нью-Йорку, Музей-архів у Детройті, журнал „Наше Життя”, українську школу ім. Непорочного Зачаття та ряд інших організацій на терені Детройта.

Не менше важливою ділянкою праці союзнянок є ознайомлення американської громади з українськими традиціями і культурою. Для цього провели виставки колекції ляльок, одягнених в український одяг у бібліотеках, українській школі в City Hall, „Українському селі”, а також показ писанок у Henry Ford Central Library та St. Clair Shores Library.

Особливу увагу союзнянки приділяють підростаючому поколінню – дітям діяспори. 53-й, 76-й та 96-й Відділи опікуються трьома садочками, розуміючи одне – те, що закладено у ці дитячі ніжні серця залишиться на все життя. А вкладають вони багато: любов до рідного краю дідів та прадідів, до солов'їної пісенної мови, до культури нашого народу, його традицій, історії. А як зворушливо щорічно, на вже традиційно організованій 76-м Відділом „вишиваній забаві”, ці маленькі діточки в українських вишиванках

танцюють, читають вірші українською мовою, співають, а дідусі й бабусі щасливі, що росте нове покоління, нова зміна в діяспорі, яка, без сумніву, прийме естафету.

Важливо охопити всі аспекти діяльності цих самовідданих союзнянок-трудівниць.

У цей час Детройтська Округа США взяла на себе зобов'язання підготувати Конвенцію США, яка відбуватиметься у 2008 р. в Детройті, у зв'язку з чим створили Конвенційний комітет, який очолила Нуся Мацілінська.

Після звітів голів відділів, референток Округи та членів Управи Округи до слова запросили голову США. Ірина Куровицька щиро подякувала союзнянкам за велику успішну працю та підкреслила, що завдяки Лідії Колодчин ми маємо власну домівку, де можемо збиратися, вирішувати ряд проблем, творити і плідно працювати. У своєму виступі І. Куровицька зупинилася на найважливіших ділянках діяльності Округи та накреслила напрямні дальшої роботи, а також підкреслила, що важливим засобом інформації, який відображає всі аспекти праці союзнянок та виконує велику пропагандиску роботу в американських та українських колах є журнал „Наше Життя”, який потребує нашої фінансової допомоги та підтримки. До 70-ліття голодомору випуск журналу було присвячено цій темі і дуже важливо, щоб у школах ця тема голодомору входила до шкільної програми. У Філядельфії на тему голодомору підготували шкільний підручник для американських шкіл, на видавництво якого кошти виділив УККА. Також і Детройтська Округа США з метою поширення інформації про геноцид нашого народу повинна перейняти цей досвід, знайти спонсорів на видавництво цих підручників і забезпечити ними американські школи та українську школу ім. Непорочного Зачаття.

Ще одну трагічну подію нашого народу, наголосила Ірина Куровицька, будемо відзначати у квітні наступного року – 60-у річницю акції „Вісла”. Необхідно знайти очевидців цієї трагедії, які б поділилися пережиттям та жахами акції, і широко інформувати громадськість про цю трагедію.

Діяспора і союзнянки можуть дуже багато зробити при різних спробах антиукраїнських сил знищити наші культурні надбання, фальсифікувати історію, при спробах утиску української

мови, культури. Б'ючи на сполох, написати до уряду України, консульства, до українських організацій. Інформувати широку громадськість і не допустити реваншу цих сил.

Особливу увагу голова приділила Українському Музею в Нью-Йорку – перлині української культури на американській землі, яку ми повинні підтримувати, примножувати та зберігати і при кожній нагоді пропагувати наше самобутнє народне мистецтво, нашу національну культуру.

Щоб підняти престиж і авторитет Союзу Українок Америки та забезпечити контроль за цілевою доставою харитативної допомоги сиротинцям та старшим особам в Україні, голова СУА підкреслила, що необхідно це здійснювати через Округи СУА, які, беручи під свій контроль, забезпечать цілеву доставку допомоги.

На закінчення І. Куровицька побажала союзнякам здоров'я, успіхів та подальшої плідної праці.

*Лідія Кізима,
пресова референтка Округи.*

ОКРУЖНА УПРАВА ОКРУГИ ДЕТРОЙТ

Дарія Завадівська – голова Округи, Анна Мацілінська – перша заступниця голови Округи, Ліда Яхницька – друга заступниця, Ніна Василькевич – протоколярна секретарка, Ольга Лісківська – кореспонденційна секретарка, Ірена Шумило – скарбник, Софія Кошів – фінансова референтка.

Референтки: Лідія Кизима і Єлисавета Кучер – пресові, Ірена Прийма – зв'язкова, Марія Зарицька-Червіовська – організаційна, Катерина Кизима – виховна, Ганна Білінська і Руслана Проонко – культурно-освітні, Галина Палмер, Анет Стадник, Рома Дигдало – суспільної опіки, Оксана Огар – відповідальна за висилання книжок, Світлана Кордуба – стипендійна, Олена Папіж і Люба Федорко – відповідальні за виставки, Дарія Конюх і Лідія Михалович – архівари, Ліда Колодчин і Ольга Іваницька-Новак – адміністратори домівки, Марселя Хом'як і Ірена Тарнавська – господарські, Марта Шехович – вільна членка.

Контрольна комісія: Ліда Казевич – голова, Наталія Гевко, Стефанія Король, Марія Лісовська, Мирослава Бараник – членки.

РІЧНИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ ОКРУГИ НОВА АНГЛІЯ

Річний З'їзд Округи Нова Англія відбувся 4 березня ц. р. у залі церкви св. Михаїла в Нью-Гейвені, Конн.

Округа має 85 членок у чотирьох відділах. На з'їзд прибула заступниця голови СУА для справ зв'язків Маріянна Заяць.

Проводила зборами Христина Мельник, секретарювала Оксана Луків.

Нову Управу вибрали у такому складі: Уляна Зінич (108-й Відділ) – голова Округи, Галина Шулевська (106-й Відділ) – заступниця голови, Діонізія Брочинська (108-й Відділ) – секретар, Христина Мельник (108-й Відділ) – скарбник, Оріся Мандич (108-й Відділ) – архівар.

Контрольну комісію очолила Галина Шулевська.

Членки Округи радо вітали М. Заяць, з приємністю слухали новини з Головної Управи та признання нашої праці у минулому році.

Присутні мали нагоду познайомитися з діяльністю відділів Округи.

73-й Відділ ім. Лесі Українки у Бріджпор-

ті, Конн., має 18 членок. Голова Марія Лисович. Відділ працює активно з громадою: влаштували п'ять заходів – свято Матері, свято св. Миколая, різдвяний вертеп, „Меланку” та українські вечорниці. На придбання фондів влаштували великодній базар. Поодинокі членки підтримують Український Музей в Нью-Йорку і Стипендійну акцію. Вислали п'ять пакунків в Україну. Відділ успішно працює над приєднанням нових членок.

106-й Відділ ім. Олени Теліги в Гартфорді, Конн., голова – Зоряна Мішталь. Відділ має 31 членку. Активно підтримує Український Музей, 22 членки є членами Музею. За 2006 рік зібрали пожертву на УМ. Не рахуючи вкладок, Відділ також веде активну стипендійну акцію в Україні та Бразилії. Вислали 12 пакунків в Україну. Влаштували імпрези для членок: показ фільму про Атену Пашко, святкування 750-ліття Львова та гутірку про Гальшку Гулевичівну. Для придбання фондів влаштували для громади різдвяний і великодній базари.

*Перший ряд ліворуч: Христина Мельник, Маріянна Заяць, Галина Шулевська.
Другий ряд ліворуч: Ярослава Горбата, Анна Салемі, Роза Воробель, Марія Анна Міковська,
Мелянція Кузьма, Ірена Гладка, Валентина Чудовська, Марта Рудик, Оріся Яновська,
Марійка Антонішин, Оріся Мандич, Ольга Марків, Марія Лисович.*

108-й Відділ ім. Олени Лотоцької у Нью-Гейвен має 21 членку. Від заснування у 1970 р. провадить „Світличку”, коли є достатньо дітей. Членка Відділу Ярослава Горбата щороку веде курси писання писанок та виготовлення прикрас на ялинку. Відділ підтримує Стипендійну акцію. Нові членки є спонзорами студентів, а 4-ох студентів спонзорують не членки. Також підтримуємо Український Музей фінансово та відвідуємо їхні заходи і виставки. У січні влаштували різдвяну просфору для громади, осінню – малярську виставку, а в грудні різдвяний базар. Вислали пакунки в Україну. Відділ є активний в американській громаді, є членом New Haven Historical Society і Ethnic Heritage Center. Влітку членки

влаштували пікнік, у грудні – різдвяну зустріч у гостинному домі голови Відділу.

126-й Відділ в Бостоні, Масс., має 15 членок. Головою Відділу є Надія Аннессе. Відділ підтримує Стипендійну акцію. Вислали пожертву з нагоди святкування річниці проголошення незалежності України. Членки влаштовують мистецькі виставки та серію доповідей. Щорічно організують різдвяні базари. Відділ провадить допомогову акцію „Фонд Овчар”.

На зустрічі зробили спільну фотографію.

Далі при каві і солодошах ще довго ділилися своїми справами.

Діонізія Брочинська, секретар.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

33-й Відділ СУА ім. Лесі УКРАЇНКИ в Пармі, Ог.

Збори Відділу відбулися 25 лютого ц. р.

До **Управи Відділу** вибрали: Оксана Шараневич – голова Відділу, Ольга Дем’янчук і Лукія Гриців – заступниці голови, Ольга Дем’янчук і Стефанія Балагутрак – секретарки, Люся Медицька – скарбник.

Референтки: організаційна – Ірина Стахур, культосвітні – Люба Хомин, Люба Мичковська, Люба Боднар, суспільної опіки – Ірина Кріса, Люба Хомин, секретарка – Люба Лешньовська, стипендійна – Ірина

Стахур, мистецько-музейна – Лукія Гриців, пресова – Люба Мичковська, зв’язків – Олена Хміляк, архівар – Євгенія Бенко.

Контрольна комісія: Ірина Дубас (голова), Леся Волошин, Марія Футей.

Присутні членки одногосно схвалили пропозицію надалі проводити загальні збори в осінній або весняний час, оскільки в зимовий період старшим членкам важко їхати і часто доводиться змінювати дату проведення. Цього року, наприклад, доводилось переносити три рази.

Ніна Сікора, секретар.

97-й ВІДДІЛ СУА ім. Марусі БЕК, Баффало, Н.-Й.

Загальні збори 97-го Відділу відбулися 24 січня. Збори відкрила Ірина Коновка, провадила зборами Наталка Леван, секретарювала Люба Процик. Округу репрезентувала її голова Марта Стасюк.

Звіти Управи Відділу і Контрольної комісії Відділу прийняли одноголосно. Голова Номінаційної комісії Марійка Пашковська прочитала список кандидатів до Управи на 2007 р.

Управу Відділу вибрали у такому складі: Наталка Сантарсієро, Надія Баргенсток, Марійка Пашковська – співголови Відділу, Наталка Леван – заступниця голови, Люба Процик і Ніна Татранська – секретарки, Юлія Груб'як – скарбник.

Референтки: Олеся Правак – організаційна і стипендійна, Ірина Бурда – суспільної опіки, Раїса Шкільна – пресова, Леся Самотовка – зв'язків, Ксеня Депутат – імпрезова.

Контрольна комісія: Христя Коновка (голова), Христя Бейгер, Стефанія Гайгер – членки.

Нововибрана голова подякувала за вибір і запросила до дружньої співпраці.

Раїса Шкільна, пресова референтка.

* * *

99-й ВІДДІЛ СУА ім. Лесі Українки у Вотервліт, Н.-Й.

Загальні збори відбулися 4 лютого 2007 р. в присутності 24 членок. Округну Управу репрезентувала її голова Любомира Кушнір-Дрянська. Зборами провадила Марія Філь, секретарювала Аліса Сердюк.

Нову Управу Відділу вибрали у такому складі: Віра Кушнір – голова Відділу, Аліса Сердюк – заступниця, Оксана Дацик – секретарка, Дороті Мокій – скарбник, Ірена Скалій – фінансова секретарка.

Референтки: Любомира Кушнір-Дрянська – організаційна, Леся Мишук – культосвітня, Ірена Мирон –

Усміхнися...

Батько нареченої: – Моя дочка співає, грає на піаніно, читає французькі книжки... А ви?

Наречений: – Та я на всякий випадок умію варити й пекти.

* * *

– Чому ти, Івасю, не сказав мені, що вчора був покараний у школі?

– Бо татко завжди говорить, що жінки не все повинні знати.

зв'язків, Теодозія Кушнір – пресова, Любомира Мокій – суспільної опіки, Наталка Верзол – виховна, Ольга Бертч – стипендійна, Марійка Філь – господарська.

Контрольна комісія: Катруся Ксенич (голова), Марія Філь, Теодозія Шевчук (члени).

Сердечно вітаємо нововибрану голову нашого Відділу Віру Кушнір!

Доля Кушнір, пресова референтка Відділу.

* * *

106-й ВІДДІЛ СУА ім. Олени Теліги, Гартфорд, Конн.

Загальні збори 106-го Відділу ім. Олени Теліги в Гартфорді, Конн., відбулися 18 лютого ц. р. Зборами провадила Надія Гафткович, секретарювала Люба Кінах. Округну Управу репрезентувала її голова Галина Шулевська.

Нову Управу Відділу на 2007 р. вибрали у такому складі: голова – Галина Шулевська, заступниця – Меланія Кузьма, протоколярна секретарка – Люба Кінах, кореспонденційна секретарка – Валентина Чудовська, скарбник – Ярослава Кукіль.

Референтки: організаційна – Галина Балабан, мистецько-музейна – Роз Воробель, пресові – Валентина Чудовська і Оксана Оприско, суспільної опіки – Ольга Якимів, стипендійна – Меланія Кузьма, господарська – Меланія Кузьма, хронікар – Віра Ціропалович.

Контрольна комісія: Тереня Глух (голова), Олеся Коцур і Надія Гафткович (члени).

Валентина Чудовська, секретарка Відділу.

* * *

108-й ВІДДІЛ СУА ім. Олени Лотоцької, Нью-Гейвен, Кт.

Загальні збори 108-го Відділу відбулися 25 лютого ц. р. Збори відкрила молитвою голова Відділу Галина Марків, провадила Рома Тібодо, секретарювала Марія Гуненко. Округну Управу репрезентувала її голова Галина Шулевська.

Управу Відділу на 2007 рік вибрали у такому складі: Ганя Салемі – голова Відділу, Діонізія Брочинська – заступниця, Уляна Зінич – секретар, Ярослава Горбата – скарбник.

Референтки: організаційна – Марія Антонішин, культурно-освітня – Марія Гуненко, суспільної опіки – Ірена Гладка, виховна – Христіна Мельник, музейна – Рома Тібодо, стипендійна – Галина Марків, архівар – Оріся Мандич, імпрезова – Ліда Хома.

Контрольна комісія: Галина Марків (голова), Рома Тібодо і Христіна Мельник (члени).

Надія Троян, пресова референтка Відділу.

ШЕВЧЕНКІВСЬКІ РОКОВИНИ 65-ГО ВІДДІЛУ СУА

Учасники святкового концерту.

25 березня ц. р. 65-й Відділ СУА у Брансвіку відзначив роковини Тараса Шевченка. Після Богослуження парох церкви о. Роман Пітула відправив панахиду за Т. Шевченка. Присутні зійшлися у залі при церкві, де відбулася святкова програма.

Голова Відділу Наталія Головінська привітала гостей та передала провід свята Олі Городецькій.

Світляна Карпін прочитала патріотичний вірш „Шевченкові”. Церковний хор та союзнянки під диригентурою Богдани Гнатик заспівали „Заповіт” та „Реве та стогне Дніпр широкий”. Мирося Штурмай прочитала вірш о. пароха Романа Пітули „О наш Тарасе”. Потім були деклямації наших дітей: Назар Бобеляк, Зоряна і Настя Каспрук, Софійка і Петрусь Пітули, Юля і Юрчик Проць та Христя і Іванка Старожитник. Діти також заспівали три пісні „Поклін тобі, Тарасе”, „Садок вишневий...” та „Зацвіла в долині червона калина”. Жіночий квартет Богдана Гнатик, Світляна Карпін, Віра Мельник і Мирося Штурмай заспівали три пісні „Зоре моя вечірняя”, „По діброві вітер вие”, і „Така її доля”. Наталія Ференц прочитала „Слово про Шевченка”, жіночий квартет та Іван Челак заспівали зворушливу пісню „Спи, Тарасе”.

Програму дорослих та дітей дуже вдало підготувала керівник мистецько-драматичного гуртка Віра Мельник, музичну частину програми – диригент церковного хору Богдана Гнатик. Майже всі дорослі виконавці та діти – це ново-

прибулі з України, які активно включилися в життя нашої громади, і ми спільно гарно співпрацюємо.

За прекрасні виступи присутні нагородили всіх виконавців щедрими оплесками.

Ведуча програми подякувала всім виконавцям – дорослим і дітям. Особливу подяку висловила Вірі Мельник та Богдані Гнатик. Подякувала також батькам та матерям за їхній

труд і посвяту, а також голові Відділу за довголітній і вмільний провід. Романові Партикевичу – за технічне оформлення сцени та громаді за цілорічну підтримку.

Присутні, особливо старшого віку, дякували союзнянкам за гарний концерт. Ми, союзнянки вдячні усім, хто допомагає нам щорічно відсвяткувати день нашого Кобзаря.

Свято закінчили національним славнем.

Ольга Городецька,
пресова референтка 65-го Відділу СУА.

* * *

Шановна пані редактор!

*Від себе залучую 30 дол. на Пресовий Фонд
“Нашого Життя” за Вашу невтомну працю.*

Щиро здоровлю,

О. Городецька.

Діти вишановують пам'ять Кобзаря.

ПЕРЕСТУПИЛИ МЕЖУ ВІЧНОСТІ

ЛЮБА ПРОКОП

З лютого ц. р. після важкої тривалої хвороби відійшла від нас у вічність активна союзниця і велика патріотка України св. п. Люба Прокоп (з дому Комар).

Народилася Люба 1 листопада 1919 р. в родині священика на Львівщині. Батьки виховували дітей в дусі глибокого українського патріотизму та християнської моралі. Студіювала Люба у Львові – місті, де постійно відбувалися протести проти існуючої влади і де особливо відчувався високий націоналістичний дух. Тому не дивно, що вже будучи студенткою Львівського університету, вступила до лав ОУН, де гартувала молодий нескорений характер. У 1940 р. була заарештована і засуджена на смерть разом зі своїм братом Володимиром у так званому „Процесі 59-ти”. З захопленням і подивом читала я спогади пані Люби про цей процес і про покоління відважних молодих людей, які стали на шлях боротьби за незалежність України. Особливо запам’яталися слова, вишкрябані нігтями на стіні смертної камери в тюрмі на Бригідках у Львові: „Тут сидять одинадцять дівчат, засуджених на смерть”. У передмові до цієї книжки є такі слова: „На землі, яка виплекала таке покоління, не може вмерти народ, не може загинути його свобода”.

Під час воєнного розгрому Бердичівської тюрми засуджені на смерть в’язні чудом врятувалися. Повернувшись до Львова, Люба під час гітлерівської окупації вела далі боротьбу з ворогом в рядах УПА як зв’язкова і радистка. У кінці війни Любу Комар разом із провідними членами ОУН і УГВР було відправлено на Захід.

Її чоловік і співтовариш долі – відомий діяч ОУН та член Президії УГВР д-р Мирослав Прокоп. З 1949 р. подружжя Прокопів живе в Америці. Люба була взірцевою матір’ю для своїх дочок Христі і Ліди, а також ніжною бабусею для онуків. Завжди займала активну життєву позицію і мала прикмети побожної християнки.

Люба Прокоп була довголітньою активною членкою 64-го Відділу СУА. Довгі роки займала пост секретарки Відділу. Обов’язки свої виконувала не лише взірцево, але й педантично. Користувалася заслуженим авторитетом і повагою союзників.

У народі кажуть, що всі великі люди є прості і скромні. Люба Прокоп в житті була героїнею, але відзначалася надзвичайною скромністю, привітністю і добротою. Вміла відгукнутися на чуже горе, підтримати у біді. Такою її знали численні друзі й знайомі. Такою вона залишиться в нашій рпам’яті.

У своїх молитвах просимо Всевишнього прийняти Покійну до Царства Небесного, яке вона заслужила праведним життям на Землі.

Вічна їй пам’ять!

*Лідія Баб’юк, пресова референтка
64-го Відділу СУА.*

ДОБРОДІЙСТВО

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”

ПОЖЕРТВИ ЗА БЕРЕЗЕНЬ

У світлу пам'ять мого батька **бл. п. д-ра Івана Кизика** складаю **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Ксеня Кизик-Салевич.

У пам'ять **бл. п. Уляни Тинкевич** складаємо **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Окружна Управа СУА Нью-Джерсі.
Лідія Крамарчук, скарбник.

У пам'ять **бл. п. Домки Завадівської** членка нашого Відділу Стефанія Осадца з родиною склала **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Уляна Лоза, голова 49-го Відділу.

У світлу пам'ять голови 64-го Відділу в Нью-Йорку **бл. п. Ніни Самокіш**, складаємо **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Родині висловлюємо щирі співчуття.
Окружна Управа СУА в Нью-Йорку.
Надія Савчук, голова, Слава Гериновська, скарбник.

Складаю **10 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Марта Онуферко-ДеБлю.

Замість квітів на могилу **Зенона Дацкова**, чоловіка членки 76-го Відділу СУА і моєї приятельки Стефи, складаю **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Ліда Колодчин.

У пам'ять мого чоловіка **бл. п. Зеновія Дацкова** складаю **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Стефанія Дацків, 76-й Відділ СУА.

У пам'ять **бл. п. Зеновія Дацкова** складаю **40 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Рома Дигдало, голова 76-го Відділу СУА.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

СУСПІЛЬНА ОПІКА СУА

ПОЖЕРТВИ ЗА БЕРЕЗЕНЬ

ДОПОМОГА „БАБУСЯМ”

У світлу пам'ять **Марії Зубрицької 20 дол.** склала **Емілія Ренер** (через 89-й Відділ СУА) для допомоги „Бабусям” в Україні.
Михайлина Баран, пресова референтка.

Софія Леськів склала **20 дол.** для допомоги „Бабусям” в Україні.

13 січня відійшла у вічність довголітня членка 49-го Відділу СУА на 100-у році життя. Для вшанування її світлої пам'яті для допомоги „Бабусям” в Україні зібрани **275 дол.:** **по 50 дол.** – Соня Березюк, Софія і Любомир Головаті, Оля і Нуся Бочаї; **25 дол.** – Лідія і Маркіян Стасюки; **по 20 дол.** – Марія Малаян, Слава, Діяна і Зенон Дергаки, Василина Остащук; **по 10 дол.** – Єва Ковтало, Богуслава Гега-Лонг, Анна Ганицька, Анастасія Пугач.

Вічна пам'ять покійній.

Родині висловлюємо щирі співчуття.

Ліда Стасюк, заступниця голови та імпрезова референтка Відділу.
Уляна Лоза, голова Відділу.

Donation in the amount of \$ 150 was made to the grandmothers fund by the Branch 118, Houston Texas.
Martha Naukas, Branch President.

Олена Каштанюк склала **100 дол.** на допомогу **Дарії Блажкевич-П'ятківській** (через 111-й Відділ СУА Лос Анджелес, Ка.).

Аріядна Терлецька, 111-й Відділ СУА.

119-й Відділ СУА в Йонкерсі, Н.-Й., склав **40 дол.** для допомоги „Бабусям”.

Марія Борковська, скарбник.

106-й Відділ СУА у Гартфорді, Конн., склав **200 дол.** для допомоги „Бабусям”.

Ярослава Кукіль, скарбник.

ДОПОМОГА СИРОТАМ В УКРАЇНІ

У першу річницю відходу у вічність **бл. п. Андрія Закревського** складаємо **150 дол.** (через 83-й Відділ СУА в Н. Й.) для допомоги сиротам в Україні.

Володимира і Стефан Сливоцькі.

У першу сумну річницю відходу у вічність (22 лютого 2006 р.) мого дорогого і незабутнього чоловіка **св. п. Андрія Закревського** складаю **200 дол.** (через 83-й Відділ СУА, Н. Й.) для допомоги сиротам в Україні.
Лідія Закревська.

У світлу пам'ять **бл. п. Марії Зубрицької** замість квітів на могилу склали пожертви для допомоги сиротам в Україні (через 89-й Відділ СУА): **30 дол.** – Оксана Бакум, **20 дол.** – Христина Головата.

Михайлина Баран, пресова референтка.

Софія Леськів склала **20 дол.** для допомоги школярам в Україні.

Марія Федірко, членка 1-го Відділу СУА в Нью-Йорку, склала 300 дол. для допомоги сиротам в Україні.
Леся Гой, скарбник

Для допомоги сиротам в Україні 100 дол. склала Теодора Федорців.

МОЛОКО І БУЛОЧКА НАЙМОЛОДШИМ ШКОЛЯРАМ УКРАЇНИ

Enclosed you will find a check for \$ 300.00 for „Молоко і булочка”. This money was collected as a donation from the parents of children enrolled in our „Садочок”. Our Branch #85 runs this „Садочок” Every year we collect donations and select a cause. This year we chose „Молоко і булочка”. We hope this money will help this great cause.

Natalie Taran-Lisowsky, Education Chair
UNWLA Branch #85.

Donation in the amount of \$ 100.00 was made to the “milk and roll” by the Branch 118, Houston Texas.

Martha Naukas, Branch President.

На сніданки школярам України Вася Гординська склала 25 дол. (через 63-й Відділ СУА у Воррені, Міш.).
Богдана Андрушків.

ФОНД ЧОРНОБИЛЯ СУА

У світлу пам'ять Василя Мочули на Фонд Чорнобиля СУА (через 70-й Відділ СУА) склали: по 50 дол. – Леся Мочула, Б. і Л. Мочули, М. і Р. Джейкенс; по 30 дол. – Л. і Б. Субчаки. Разом 180 дол.

Леся Мочула.

На Фонд Чорнобиля СУА 88-й Відділ (Округа Філядельфія) склали 1,365 дол.: 1,000 – Н.Н.; 270 дол. – Н.Н.; по 10 дол. – д-р Богдан Мінчак, Bruce Jarvin, M.D. Roman Pitio, Реня Цюк; по 5 дол. – Andrew Martyniuk, Michael Matus.

In memory of Emil Pendzola donation of \$ 50 00 was made by Myra Mandzuk to benefit children of Chornobyl.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

*Дарія Дроздовська, референтка суспільної опіки.
Марія Соробей-Штогрин, скарбник.*

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

ПОЖЕРТВИ ЗА БЕРЕЗЕНЬ

5,000 дол. – Стефан і Володимира Сливоцькі (64); 3,000 дол. – д-р Іванна Ратич (65); 1,020 дол. – 118-й Відділ СУА; Гюстон, Тексас; 670 дол. – Roy Edward Cosse, Jr (118); 500 дол. – 106-й Відділ СУА, Кон.; 450 дол. – Уляна Кобзар (18); 440 дол. – 56-й Відділ СУА, Норт-Порт, Фл.; 420 дол. – Товариство “Самопоміч”, Пассаїк, Н. Дж. (70); 330 дол. – 78-й Відділ СУА; 300 дол. – 22-й Відділ СУА, Чікаго; 250 дол. – Софія Головка (11), Ольга Лушняк (22); 225 дол. – Орест і Сусанна Казанівські (22); по 220 дол. – Катруся і Володимир Воловодюки (86), Наталія Даниленко (90), Юрій і Анна Зелінські, Олег і Люба Кінахи (106), Dr. Irwin C. Radezky, NY, Joseph S. Sachno, Богдан і Марія Шандори (65), Dr. George & Aurelia Shusarczuk, Таїсса Турянська (86), 62-й Відділ СУА, Глен-Спей, Н. Й., 91-й Відділ СУА, Бетлегем, Па.; 215 дол. – Мирон Б. Кравчук (BMS thru United Way) (98); 200 дол. – Ганна Зирук; по 110 дол. – Марія Оксана Бачинська (86), Dr Walter D & Zenobia A Brovis (50), Меланія М. Кузьма (106), Орест і Оксана Кузьми (106), Michael & Helena M. Shulewsky (106); 100 дол. – д-р Люба Стефанівська (28), 70-й Відділ СУА, Пассаїк, Н. Дж.; 40 дол. – Daniel A. Bazarko (BMS thru United Way) (98); 21 дол. – Рената Бігун (28); 20 дол. – Viktoria Hyer (98), Darka Mazuryk (BMS thru United Way) (98); 14 дол. – John Wasyluk (BMS thru United Way) (98).

З РІЗНИХ НАГОД

У пам'ять моєї незабутньої матері Анастазії Мисишин та хрещеної матері Ярослави Оренчук складаю 1,000 дол. для стипендій моїм стипендіятам.

Маріянна Мисишин, Спрінгфілд, Ма.

Please accept this donation of \$25.00 to the UNWLA Scholarship Program in honor and memory of Danylo Bilowchtchuk. We were so sorry to hear of his passing and extend our sincere sympathy to Luba Bilowchtchuk and family. May God Bless you!

Stefka and Jim Leddy, Panama City, Fl.

Замість квітів у пам'ять бл. п. Олени “Галі” Бачинської, довголітньої і активної союзниці СУА у Коговзі, Н. Й., колишньої голови і секретарки Відділу, родина і друзі склали 1,850 дол. на Стипендійну акцію СУА: 235 дол. – Марія-Оксана Бачинська, по 100 дол. – Меланія Банах, Мирон і Наталія Возняки, Юрій і Христина Ференцевичі, Каміля Гук,

Закінчення на стор. 36.

Одарка КРИШТАНОВИЧ

ДЛЯ МАТУСІ

Нині свято – Мамин день!
Заспіваю пісень
Для матусі.
Ще й рясних, запашних
Нарву квітів польових
Для матусі.

Затанцюю гопака –
Уприсядку ще й млинка
Для матусі.
І гукну на цілий світ,
Що бажаю многих літ
Я матусі!

Віра ВОВК

КНЯЗІВНА ГАЛОЧКА І СИРІТКА АННИЧКА

В палаті на горбі жила біла, як сніг, князівна Галочка. Вона мала багато іграшок, але ніщо їй не тішило, навіть мальована гойдалка в саді ні. А на другім горбі жила в малій хатині, що зпадала щораз глибше в землю й заростала мохом, сирітка Анничка.

Одного ранку Анничка проходила попри палату і побачила в вікні білу князівну, що гірко плакала.

– Чому ти плачеш? – дивувалася Анничка.

– Як мені не плакати, – відповіла Галочка. Вже скучилася гратися іграшками й гойдатися на гойдалці. Я не знаю, що мені робити. Ти хочеш погратися зі мною?

– В мене нема часу, – сказала Анничка.

– Що ж ти робиш цілий день? – спитала Галочка.

– Я ліплю коники й півники зі сиру, а потім продаю на базарі.

– А ввечорі ти не граєшся?

– Ні, але я слухаю, що казан мені розкажує, коли я в ньому варю куліш.

– Казан? Невже він казки розкажує?

– Розкажує! Вчора розказував про чарівне джерельце, що булькоче під скелею. Хто в ньому вмивається – дістане зірку на чолі й місяць на косі.

Це почули дворяни й почали сміятися з Аннички. Вона підняла свій кошик з кониками й півниками і побігла на базар.

Вже звечоріло, коли Анничка розвела вогонь у своїй хатині. Вона розв'язала ріща з рантуха і підложила під грубу, потім докинула жменю сухого ялівцю. Вогонь почав стрибати скочки, а старий казан забринів, мов на дримбі.

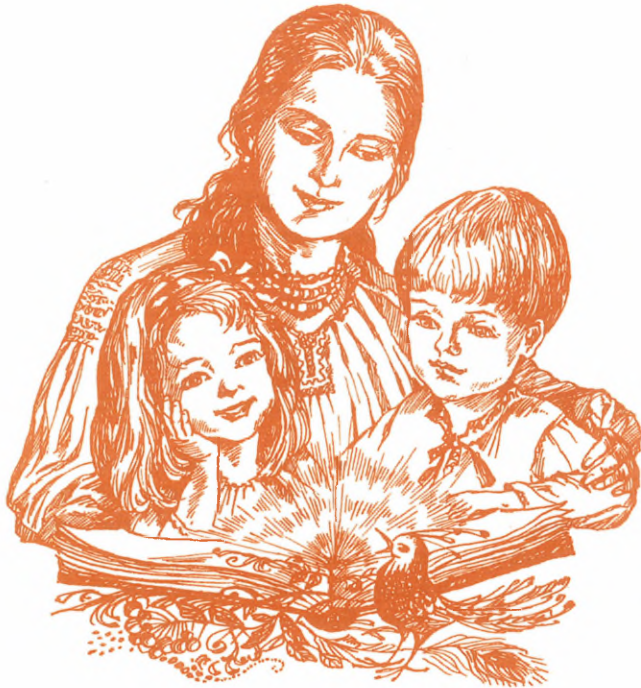
– Брр... Нині такий холодний день, а ти аж тепер розводиш вогонь!

– Ти ж знаєш, що мене не було вдома; пішла коники зі сиру продавати.

Казан сердився:

– Кому там треба твоїх коників... В крамницях стільки блискучих іграшок, аж за очі беруть.

– Та все ж таки Галочка купила в мене п'ять півників і коників, ще й з жеребцями.

Українське
дошкілля Київ
"Смолоскип",
2006.
Художник
Тереза Проць.

– Галочка... Та біленька князівна з палати? В неї цілі скрині цяцьок: скрипочок, ведмедиків, м'ячиків, возиків, кукол в оксамитних юпках з волоссям зі золотих ниток. А в саду в неї така мальована гойдалка, що аж під саме небо гойдається. Пощо їй твоїх коників? От, може тобі приснилося, що в тебе Галочка коники зі сиру купувала.

Анночка розв'язала сильно завузланий платочок і вийняла з нього золотий гріш.

– Бачиш?

Казан сердився, дувся.

– Певно ти найшла десь на базарі, може хто загубив...

Що було пузатому казанові казати? Але нараз затуркотів надворі віз. Анничка припала лицем до шиби, а вже відчинилися двері, і серед хати станула Галочка.

– Анничко, я приїхала, щоб погратися з тобою, – сказала вона і розклала на столі свої іграшки.

Казан забалакав, і вона спитала:

– Це той, що казки розказує?

Анничка притакнула, казан надувся, а Галочка сіла на лавку, слухала і сказала:

– Як жалко. Він так булькоче, що я нічого не розберу.

Анничка докинула ріща під грубку, і казан почав жвавіше балакати. Тепер Галочці здавалося, що вона розуміє. Її щічки загоріли від свіжого полум'я і втіхи. Дворяни почали цікаво заглядати в Анниччину хату, і до князя пішла вістка, що Галочка вже не біла князівна, тільки рожева, і що вона сидить на лаві й заїдає куліш з глиняної мищини дерев'яною ложкою.

Одного дня Анничина хата запалася по вікна в землю зі старости, але Анничку забрали князь і княгиня до палати. Вона навчила Галочку робити коники зі сиру, тільки потім вони не продавали їх більше на базарі.

Казки. Віра Вовк. Видавництво "Дніпрова хвиля", Мюнхен, 1956.

Роман ЗАВАДОВИЧ

ТРАВЕНЬ У ГАЮ

Пробудився теплий май,
Вже ожив зелений гай,
В росах миються квітки,
Заспівали пташечки.

Став на вітці хор пташат,
Є вже диригент, їх брат,
Ті співають веснянки, –
Б'ють в литаври там жабки.

З нір, з кущів, з усіх віток,
Що живе – іде в танок:
Лисичка вже зайця-брата
Запросила танцювати.

Жаби взялися за боки,
Витинають гопки, скоки,
Хом'як квітку подає,
Чайку у танок бере.

Пан лис каже до зайчиці:

– Загуляєм метелиці!
Пава взяла бурсучка –
І всі пішли гопачка!

Там їжак вивірку просить:

– Ну сидіти, пані, досить!..
Навіть вихилястий вуж
У танок іде чимдуж.

Всі танцюють – а вгорі
Дятел довбає в корі,
Наче б'є у барабан,
Щоб жвавіше йшов той тан.

Так зелений гай гуляє,
З неба ясне сонце сяє,
Кличе в гай і діточок,
Щоб ішли усі в танок!

Продовження зі стор. 33.

(по 100 дол.) Богдан і Лідія Крамарчуки, Євген та Інгрід Бенеші, Орест і Марія Небеші, Юліян і Мирослава Павлишини, Марія Павлишин-Поритко, Роман і Ярослава Ракочі; по 50 дол. – Роман і Світлана Андрушкови, Христина Бонакорса, Осип Цікало, Петро і Людмила Дармограй, Уляна Кобзар, Володимир і Дарія Рудаскевичі, Юрій і Аврелія Слюзарчуки, Тарас і Галина Топоровичі; по 30 дол. – Даниїла

Влодарчак; по 25 дол. – Марта Боровик, Ігор і Ксеня Галії, Бернард і Анна Кравчуки, Богдан і Галина Кутки, Богдан і Марія Полянські; по 20 дол. – Анна Гогоша, О. і О. Колодії; по 10 дол. – Ірена Цапар, Софія Цапар.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА
М. Оріся Яцусь, скарбник стипендій СУА.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ

Пожертви за грудень 2006 р. (продовження)

По 1,000 дол. – Олег і Оксана Лопатинські, Богдан і Ірена Глушевські, Вячеслав Цетенко (The Pfizer Foundation Matching Gift Program), д-р Ігор і Олександра Магуни, Мирон і Христина Мельники, Юрій і Марія Штогрини, Христина Левицька, Христина Рейк, д-р Ігор і Олександра Савчуки, д-р Юрій Трихлий, д-р Орест і Джуді Гарбовські, Марта Перейма, Орест і Марта Качмарські, Анна Малюца; **992.04 дол.** – Ксеня Кузьмич; **900 дол.** – Андрей Гарасимьяк; **по 500 дол.** – Mary I. Holowinsky & William Chen, Ігор і Наталія Гавдяки, д-р Марія Мотиль, д-р Любомир і Марія Явні, Володимир і Уляна Дячуки, Глорія Світлик, д-р Ігор Цегельський, д-р Ігор і Зеновія Кунаші, д-р Мотря Українська; **425 дол.** – Harold & Adriana Malone; **400 дол.** – Зенон Масний; **340 дол.** – Роман і Галина Шраменки; **по 300 дол.** – Мирослава Вишивана, Надія Дейчаківська, Михайло Комічак і Дарія Пішко; **по 250 дол.** – д-р Марія Мотиль (Merck Partnership for Giving), д-р Юрій і Наталія Попелі, Тиміш і Аня Гнатейки, Іванна Шкарупа, Богдан і Христина Сеники, Heinrich & Marie Schnoes; **210 дол.** – Анастасія Сочинська; **по 200 дол.** – проф. Роман і проф. Зірка Воронки, Андрій і Христя Козаки, Стефан Стецура, Микола Яремко (Johnson & Johnson Matching Gift Program), Микола Іванишів, д-р Олександр Мотиль, Олександр і Марія-Дарія Лескови, Ярослав і Ольга Чипаки, Адріян і Лариса Долинські, Софія Скоп, Модест і Наталія Захарченки; **165 дол.** – Оксана Храневич; **по 150 дол.** – Юрій Раковський, Олександра Ганас, Іван і Марія Терелі, Богдан і Ольга Михайліви; **140 дол.** – Борис і Ольга Караші; **125 дол.** – Святослав Боженко; **по 100 дол.** – Українське Патріархальне Товариство в ЗСА, Йосиф Гуцал, Петро Світницький, Алла Черний, 89-ий Відділ СУА, 43-ий Відділ СУА, Лев Вербицький, Ірена Гладка, Надія Бігун, д-р Надія Кмета, Петро і Ілона Шиприкевичі, Ярослав і Лідія Черники, Олена Качала, Богдан Одчинський, Іванна Жовнір, Ольга-Марія Ярух, Лідія Закревська, д-р Ігор і Марта Федоріви, Люба Фірчук, Євген і Євгенія Івашкови,

Юрій і д-р Наталія Струтинські, Катерина Лис, Евстахій Держко, Ростислав Кузьмич, Сергій і Ева Сахаруки, д-р Дмитро Фаріон, Осип Луків, Григорій і Розалія Головки, Денис Стахів, д-р Орест Попович, Володимир і Катря Воловодюки, д-р Аркадія Коцибала, Анна Литвин, Ярослав і Калина Козаки, Тарас і Юліянна Шепеляві, Анна Гбур, Петро Хома, проф. Тарас і Ольга Гунчаки, Іван Чернявський, д-р Юрій Дейчаківський, Аніта Герасинчик, Наталія Троян, Ірена Пашесник, Христина Кузьмович, Зіна Михайличенко, Анна Качарай, Лідія Прокоп і Володимир Артимишин, д-р Микола і Христина Баранецькі, Ореста Федун, Анна Лукачик, д-р Адріян Баранецький, Юліян Охримович, Марта Барабах, д-р Мирослав Сенкус, д-р Юрій Руденський, Ольга Кудлак, 89-ий Відділ СУА, Іван Кулак, Василь і Оксана Леви, Євген Змій (Pfizer Foundation), Marie Stith, Steven Lann & Larysa Kurylas, Jerry & Joan Stachiw; **75 дол.** – Areta Pawlynsky & Yaron Inbar; **по 60 дол.** – Nadine Sielecki, Ann Cirelli, Катерина Сова; **по 50 дол.** – Оксана Луцька, Марія Крамарчук, Ірена Охримович, Ярослав і Ярослава Букачевські, Юрій і Надія Цегельські, д-р Аркадій Очеретько, д-р Люба Стефанівська, Наталія Сигіда, Христина Бонакорса, Анна Стельмах, Елейн Дячун, Зенон Держко, Еміліян Майковський, Ігор і Світлана Струтинські, Галина Гаврилук, Мирослава Стойко, 129-ий Відділ СУА, Василь Лучків, Ева Крижанівська, Анна Думка, Василь і Ольга Ільчишини, Ігор і Ірена Мороз, Михайло і Алла Герець, Іванна Ганкевич, Роберт і Оксана Грубці, Марія Борковська, Віра Бацвин-Головінська, Нестор і Ольга Червінські, Петро Ярем, Ігор Вислоцький і Марта Фаріон, д-р Віталій Богданів, Богдан і Оксана Богословці, Оксана Поритко, Ольга Курилас, Люба Гураличко, Юрій і Марія Штогрини, Валентина Чудовська, Ірена Остап'юк, Ірена Старожутник, Романа Дигдало, John Tynes, Larry Gordon, Janet E. Girton, Jayne N. Ryzewski;

Закінчення в наст. числі.

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ!

Управа і адміністрація УМ.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНА ГОЛОВА СУА

Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Оксана Фаріон
Марта Данилюк

Софія Геврик

Маріянна Заяць

Лідія Баб'юк
Марія Томоруг'
Рома Шуган
Рената Заяць
Ірена Стецьків
Віра Кушнір

РЕФЕРЕНТУРИ

Дарія Дроздовська
Христина Швед
Уляна Кобзар
Марія Полянська
Ольга Тритяк
Марія Гавриляк

- 1-ша заступниця голови
- 2-га заступниця голови для справ організаційних
- 3-тя заступниця голови для справ культури
- 4-та заступниця голови для справ зв'язків
- протоколярна секретарка
- українськомовна секретарка
- фінансова секретарка
- скарбник
- вільна членка
- вільна членка

- суспільної опіки
- виховна
- музейна
- стипендій
- архівальна
- здоров'я і довілля

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Дарія Завадівська
Христина Хомин-Іжак
Надія Савчук
Марта Стасюк
Катерина Воловодюк
Іванна Шкарупа
Любомира Калін
Галина Шулевська
Люба Кушнір-Дряньська
Уляна Глинська

- Дітройт
- Філадельфія
- Нью-Йорк
- Північний Нью-Йорк
- Нью-Джерсі
- Огайо
- Чикаго
- Нова Англія
- Центральний Нью-Йорк
- зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич
Надія Цвях
Анна Рак
Лідія Закревська
Леся Гой

- голова
- членка
- членка
- заступниця членки
- заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

Ірена Чабан — головний редактор журналу "Наше Життя"
Тамара Стадниченко — редактор англomовної частини журналу

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENT

Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Oxana Farion
Marta Danyluk
Sophia Hewryk
Mary Ann Zajac
Lidia Babiuk
Maria Tomorug
Roma Shuhan
Renata Zajac
Irena Stecki
Vera N. Kushnir

- 1-st Vice President
- 2nd VP — Membership
- 3rd VP — Culture
- 4th VP — Public Relations
- Recording Secretary
- Corresponding Secretary (ukr.)
- Financial Secretary
- Treasurer
- Member-at-Large
- Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Daria Drozdovska
Christine R. Shwed
Ulana Kobzar

Maria Polanskyj
Olga Trytyak
Maria Havrylyuk

- Social Welfare Chairwoman
- Education Chairwoman
- Art/Museum Chairwoman
- Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
- Archives Chairwoman
- Health and Environment Chairwoman

REGIONAL COUNCILS

Daria Zawadiwsky
Christine Chomyn-Izak
Nadia Sawczuk
Martha Stasiuk
Kateryna Wolowodiuk
Iwanna Shkarupa
Lubomyra Kalin
Halyna Shulewsky
Luba Kushnir Dryansky
Uljana Hlynsky

- Detroit
- Philadelphia
- New York City
- New York - North
- New Jersey
- Ohio
- Chicago
- New England
- New York - Central
- Liaison for Branches-at-Large

AUDITING COMMITTEE

Joanna Ratych
Nadia Cwiach
Anna Rak
Lidia Zakrewsky
Lesia Goj

- Chairwoman
- Member
- Member
- Alternate
- Alternate

Oksana Skypakewych Xenos — Parliamentarian

Ірена Чабан — Editor-in-Chief "Our Life"
Тамара Стадниченко — English editor "Our Life"

Канцелярія СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

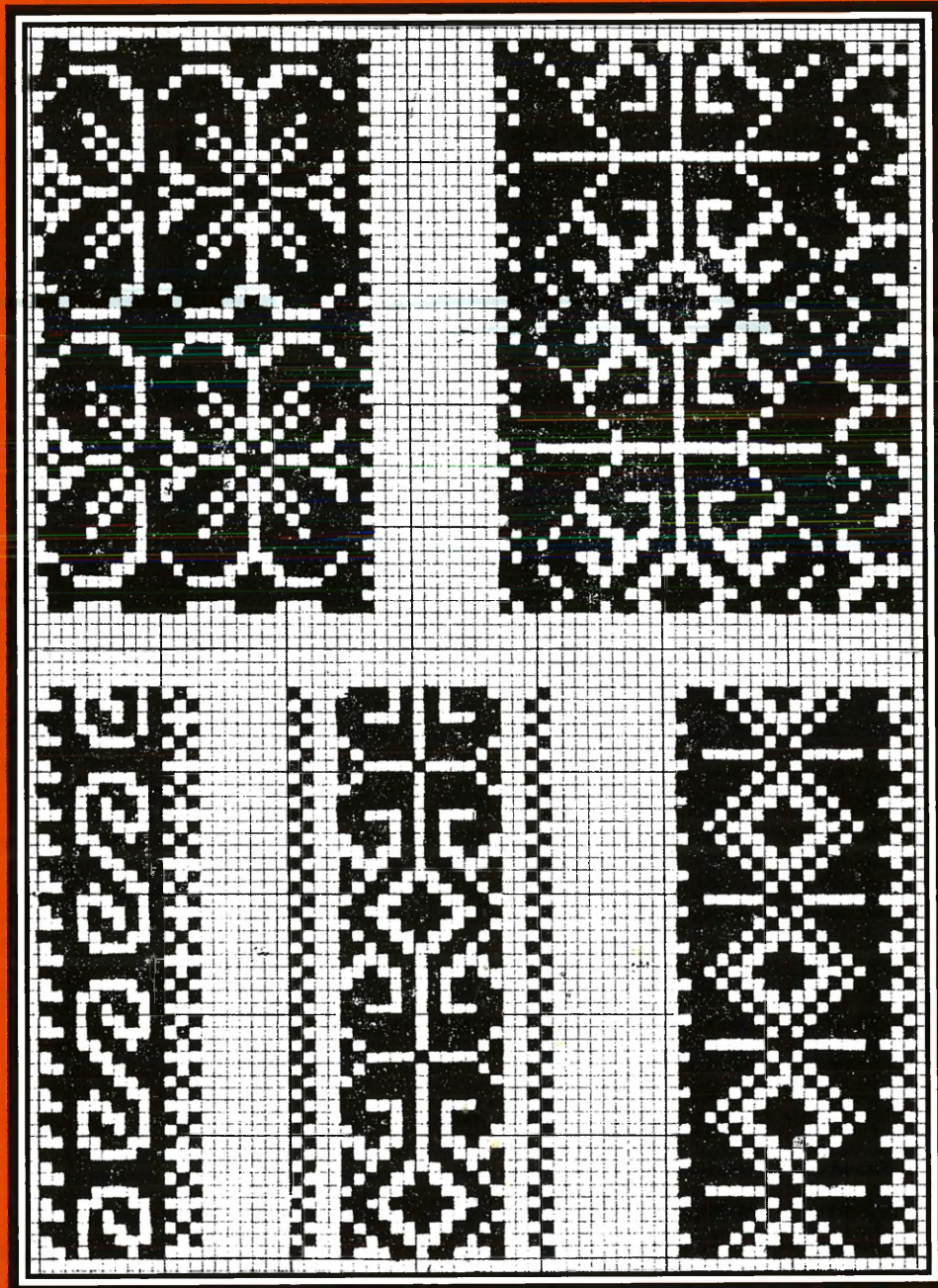
Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**
Години урядування: 8:30 – 2:00

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530 • E-mail: MariaPolanskyj@verizon.net
Maria Polanskyj, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

*Частина взорів зі сорочок Галичини.
"Українські Взори", серія 5, ст. 2. Видання СУА.*